

ANKARA
Kitaplığı

Ankara Kitaplığı Dizisi: 4 (Roman)

Suat Kemal Angı • Cadde

ISBN 978-975-7525-37-0

1. baskı: Kasım 2011

Kapak görseli: Haner Pamukçu, "Calligramme"

Ofset hazırlık: Pelin Angı

Baskı: Ankamat Matb. Ltd. Şti.

Tel: 0312 394 54 94 • Sertifika No: 13256

© Angı Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

© Suat Kemal Angı

ANKARA KİTAPLIĞI

Angı Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cad. Demir İş Hanı 17/3 Ulus-Ankara

Tel: 0312 312 36 55 • Faks: 0312 324 10 00

Sertifika No: 18739

www.ankarakitapligi.com

İnternet satış: www.idefix.com

İnternet dağıtım: www.prefix.com.tr

Suat Kemal Angı

CADDE

ANKARA
Kitaplığı

Suat Kemal Angı, 28 Aralık 1966'da doğdu. "Cahil Zaman"ları ve "WALTER Benedix Schönflies BENJAMIN'LE YAŞAMAK"ı yazdı. "Yankının Kemikleri"ni ve "Esrar Üzerine"yi (henüz yayımlanmadı) Türkçeye kazandırdı. Ankara'da yaşıyor.

CADDE

Z.'ye...

Fotoğraf: *Al Calkins*, "LH"

“Telepatik olgularla ilgili en tutkulu araştırma, son derece telepatik bir süreç olan okuma hakkında bize, okumanın sağladığı dindışı aydınlanışın telepatik olgular hakkında öğrettiklerinin yarısını bile öğretmeyecektir. Ve esrar sarhoşluğuyla ilgili en tutkulu araştırma da, son derece uyuşturucu olan düşünme hakkında bize, düşünmenin sağladığı dindışı aydınlanışın esrar sarhoşluğu hakkında öğrettiklerinin yarısını bile öğretemeyecektir. Okur, düşünür, tetikte bekleyen kişi ve flâneur de, tıpkı afyonkeş, hayalkeş ve sevince boğulmuş insan gibi, aydınlanmış kişinin örnekleridir. Ve daha dindışıdırlar. Yalnızken aldığımız en korkunç uyuşturucuyu –kendi benliğimizi– saymıyorum bile.”

Walter Benjamin

1.

İlk keşif toplantısı hariç demiştim, sonuncusu demeliydim. Ama diyemezdim çünkü bu deneyi henüz yapmamış, deneyimi yaşamamıştım. Düne kadar da aklımda bile yoktu. Hoş, ilki bir doğa olayıydı ve bunda sarhoşluğun aydınlığından pek de söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler, hani ya geçmiş yüzyılda kalmış kusursuz yaşımdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Ama sekiz sonsuzdur ve zaman sekiz numaralı bir bilardo topudur ve herkesin, Lothar'ın, Ludwig'in ve Karl'ın bile, elbette başka türlü ama mutlaka dünyadan yararlanma hakkı vardır ve bir şeyi çok istiyorsan onu özgür bırakman gerekir. Bir gün dönerse sonsuza dek senindir. Ya dönmezse? Bu kural bence Amerikan bilardoda geçerli olamaz. Üç bant bilardo için söylenebilir belki. Her halükârda sekiz sonsuzdur, hele ağır çekimde, iyice sonsuz-

dur. Ben onun başlangıcıydım. Bundan kuşku yok ve kendi adımdan da. Benim adım A.. Bay A.. Kadının kumarbazını, yarışlardan sadece at yarışını severim.

Upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve siyaha boyamış. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha kolay dondurabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici. Yüzünde, tarihin geçmiş bir ânında, tek bir suikastla »hoşgörünün yerini tahakkümün ve yıldırıcılığın aldığı korkunç ironinin« ne işi ve eski yeni tüm kolejlilerin »biricik yavrusunu kasvetli kan dursun diye Hummanın kamçılacağı« filozofu suçlamaya, yüreği yarılmış şairi belki de bilerek yanlış anlamaya ne hakkı var ve François Ravailac'ın hançeri biçimindeki perçemin yanağına değdiği yerde, bazen derinleşen, bazen genişleyen, rüzgârda solan bir kırmızılık, işte hâlâ isyan kadar güzel – çantasında derin ve keskin garmet kırmızısı bir şişe şarap taşıyan bu özlenmiş haliyle, isyandan bile güzel. Yaralı Venüs kadar güzel. »Yanan ciğerimin öğütölmüş tatlı teri« kadar güzel.

Sabahın köründe, işte gene Taksim'deyim. Otobüsten iner inmez uçarak buraya geldim. Sütüş'in üst katında, pencere kenarındaki sol dip masada oturup beklemeye, meydanı ve caddeyi gözlemeye başladım. Midem bulanıyor, bir tavuksuyu çorba söyledim. Keşke hiç otobüse binmeseydim, orta yaşlı kelebek kentimden bu büyücü kente uçarak gelseydim, gece uçuşu kolay olurdu, niye düşünemedim! Gelip gelmeyeceğinden emin değilim. Arayıp aramayacağımı bilmiyorum. Bunları düşünme-

mem gerekirdi ve bir tavuksuyu çorba söyledim. Sanırım bunu az önce söyledim. Midem bulanıyordu dedim. Oysa dün kendimi, Büyük İskender, Marco Polo ya da Neil Alden Armstrong gibi hissediyordum. Kitabımı ciltletirken içim hiç bu kadar, Kuzey Amerika'ya on altıncı yüzyılda İspanyol kâşifler tarafından getirilen küçük, dayanıklı ve vahşi Mustang'in Ay'dan Dünya'yı seyreden yüreği kadar yücelmemişti. Telefon edip geleceğimi, ona kitabımı okuyacağımı ve hazırlık yapmasını söylerken de, fiber kabloları mecburen cızırdatsa da, plazma halini almış sesimdeki elektronların havayı eriterek iki uzak ya da yakın kulak arasındaki en büyük direnci aştığını, dışlerine çarparak, dilinin üzerinde ısıklık çalarak ağızından içeri girdiğini, kalbinin tellerini titrettiğini hissetmiştim. Dağın zirvesinden yuvarladığı kartopu gibi yazdığımı ama altında kalmadığımı, çünkü ağızımda kar koşarken çığdan daha hızlı beste yaptığımı ve Karleoparı'nın da oyun arkadaşım olduğunu söylemiştim. Bu arkadaşılıktan haberi olduğunu biliyordum, yalnızca anımsatmam yeterliydi. Böylece, ancak ve ancak Ariadne ile Dionysos aşkının gerçek faili Theseus'a ve Aphrodite ile Ares'in müthiş kaçamağının mağduru Hephaistos'a borç ödeye ödeye yazmanın sesi mi Karleoparı'nın yuvarladığı kartopunun şölensi sesine dönüştürebileceğini, ve en iyi sonsuz beyazlıkta ve sonsuz sessizlikte duyulan ve sadece vahşi kar parsının aşına olduğunu bildiğim bu antik arınma hissini o da hissetmişti, ve ben onun bunu kolayca hissettiğini ve beni çok istediğini hissetmiştim. Ahlaksız ve bir o kadar yaşatıcı, ama umudun tükendiği yerde ülküsü de yoksa, kuşkusuz ölümcül teklifimi, başka şansı yokmuş gibi, yalnızca Bau-

delaire'in tanımladığı o coşkuyla, hiç düşünmeden kabul etti. Beni dinlerken belli ki »esrarın etkisi altında müzik dinliyordu« ve sesimdeki delirtici şiir, »yaşamla dolup taşan bir sözlük gibi beynine girmişti«. “Bayım” dedi, ilk denemesinde korkudan kalbi delinen, sevinçten tüyleri dökülen yavru bir akbaba gibi. “Bayım, kutlama için mü-kemmel bir zamanlama!”

Umarım gelirdi, umarım gelmezdi! Gelmezse ne yaparım? Gelirse ne yaparım! Gece yarısına iki, otobüse binmeye iki buçuk saat kala, nasılsa kozam çatladı ve bir kelebeğe dönüştüm yeniden. Orta yaşlı doğan ve çocukluğunu arayan kelebeğin yaşlı haline. Ve bunu ona Schiller'in bir ağıtından yazdım: »Kelebeğin kararsız kanadı« diye. Yarım saat sonra “Gel” dedi, ama geliyorum demedim kısacık mesajına. Ve Fransız İhtilali'nin eski aşkı Chamfort'u suçlaması gibi benim de Genç Kadını ihanetle suçlayacağımı düşündüğünden ve bundan ölesiye korktuğundan ve Bay A.'ya sesin en çok lazım olduğu zamanlarda konuşmayı ısrarla reddettiği için dudaklarının zamkı kurduğundan ve bu zamkın kımıl kımıl oval su yatağı ağzında bir zamanlar ne güzel beslediği dili sivri uçlu ve dört köşe kesitli bir iğne yaprağa dönüştüğünden ve bir de parmaklarını avuçlarının içinde belli ki bir daha dokunmak zorunda kalmamak için sımsıkı yumduğundan, gırtlığı ve ayak parmaklarıyla zar zor yan yana getirdiği bu üç harfin toplam sesi –ki yıllar geçmiş olsa da onu hâlâ bu sembolik özlemle düşlüyor olmalıyım– piramit şeklindeki tepesi ve sarkık dallarıyla familya içinde kolayca ayırt edilebildiği halde sanırım uzaktan kolayca köknara benzetildiği için gövdesi kalleşçe baltalanmış ve nedense öylece

birakılmış koca bir ladinin, çok uykusuz ve halsiz hamsinin tek bir cılız merhabasıyla toprağa düşerken çıkaracağı ses kadar kırıgındı: Gel. Oysa hamsinin Toros sedirlerini aşması, ladinin hâlâ yaşadığı yere elli gün içinde karadan ulaşması mümkün değildi. Yan yoldan yüzerek gideyim dese, bu kez de, Sahra'nın tam kalbinde oluşturduğu toz duvarının nefes almayı zorlaştıran kuru ve tuzlu etkisi daha Klozmenai açıklarında, en olmadı Adalar'dan hemen önce mutlaka tükenmiş olacaktı. Bu durumda tam bir neşeli turist gibi hafif ve serin esecekti hâlâ soluk alıp veren ladinin yanına ve onu yarasından şefkatle öpecekti. Cep telefonumu kapattım, tabutuma uzanıp iki saat daha bekledim ve dalgın bir mumya gibi otobüse bindim. Aklım öyle meşguldü ki, ya da binyıl öncesinin sinemalarında veya emektar Fenerbahçe vapurundaydı, otobüste bir sigara yaktım. Az daha, hazır da mummylanmışım hani, Duman Tanrısına kurban edilecektim. Oysa onu telefonla aradığımda aklımda sadece okumak ve sevişmek vardı. Hani ya iki kişiyle başlanan, tek kişi olarak sona eren gerçek bir okuma. Fil ya da at yutmuş yılanın çok istese de inleye kıvrana bir yere kaçamadığı, titredikçe zevkten ve doyunluktan çamura batacağı gerçek bir sevişme.

Oysa sadece bedeni. Ne beyniyle ilgisi var ne kalbiyle...

“Hayalkeş-Sanık-Yazar, uyan! Şu sigaranı da söndür. Kumarbaz yolcu seni hile, dolandırıcılık ve kapkaççılıkla suçluyor. Bu konuda sözün var mı? Kendini savunacak mısın?”

Kumarbaz yolcu yanılıyor şoför bey. Sadece aklımdan geçirdim. Hem ben bu bayı milyarder bir arkadaşına benzettim. Eskiden o da yazardı, sonra bir baltayla kendi-

sini doğradı, ama yaşıyor hâlâ. İşte ona benzettim. Hem ben uyumuyor muyum? Gözümün tekini ne zaman açtım?

“Şimdi uyandırıldın. Devam et.”

Milyarder ya, hesabı her yerde hep o ödüyor, iltifatları ve övgüleri hep o kabul ediyor, bahşisi bile benim vermeme izin vermiyor, gururumu incitiyordu. Ama ben bir yazarım, »doğa bana fakir olma demedi, zengin ol da demedi; ama hâlâ özgür ol diye yalvarıyor.« Bilardo masasında çok kırıcıydı ve o gece dayanamadım. *Bence bu bir gecelik ilişki dedim. Bahse girme dedi. Gireceğim dedim. Bu uğur param, kaybedemem dedi.* Nihayet ben de bir erkeğim. Kurbanlık koyun değilim. Ve erkek koyun kasap dükânına yakışır, öğle değil mi? Gene de teklif etmedim, sadece aklımdan geçirdim.

“Ama altyazıda öyle yazmıyor. Eğilip kulağına söylemişsin. demişsin ki, eğer elini orana atarsan ayağa kalkar ve herkesin önünde bana iki ters bir düz ilişki teklif etti derim demişsin. Bu hem şantaj hem istismar hem de kaççılık sayılır, anla ki üç suç birden işlemişsin.”

Lütfen şoför bey, filme Sport Glass tiyatro dürbünüyle bakmayın, ya benim gibi uyuyun ya da gözlüklerinizi takın. Orana gibi basit bir sözcüğü hiç kullanmam ben, hem benim sözlüğüm bile yok – cüzdanına dedim, hani ya demedim, aklımdan geçirdim. *Zaten mukavele yapmıştık. Daha sonra hiç konuşmayacaktık, birimiz istese bile. Aslında ilişkinin kaldığı yüzyıldan devam edemeyeceğini hissetmiştim, paraları kırışıp ayrılmalıydık.* Ama salondaki büyüklerimin dürüstlüğüne güvendim. Keşke kayıt cihazımı koynuma alıp gizlice kaydetseydim. Hem sırtüstü yatan

oydu, diz çöken bendim. Keşke Olympus C-5060 dijital fotoğraf makinemi tavandaki 9 kandillik büyük avizenin göbeğine gizleyip belgeleseydim. Unutakalmışım ya da uyuyakalmışım, anımsamıyorum. Ama yola çıkmadan ve yolda kapıldığım korku ve titreme tamamen kendi bencilliğim sevgili kralım. Oysa esrar planımızın bir parçasıydı. Daha önce içmiştim. Ve yazdığım kitap bu haliyle başlıksız bir şiir gibiydi ve isim şiirin her şeyidir. Memeleri eksik bir Aphrodite ya da elleri ve kalbi eksik bir Prometheus heykeli gibiydim. O bir kuş değil Bay A. diye kendimi aşıladım. Ama ya bu kez farklı olursa, ya aynı değilse, ya çok değişmişse? Umarım gelmez, umarım gelir, gelirse esrarlı gelir! Sadece dudaklarıyla gelsin, yeni uykudan kalkmış ya da gece yatarken su içmiş dudaklarıyla – eskiden yettiğini bildiğim sözle dolu ve söze aç oval su yatağı ağzını öpen yumuşacık dudakları gene yetsin!

Tarifsiz mutluydum oysa ve tarifsiz mutlu olduğunu hissettim telefonda. Bu doğrudu, çok konuşmama, soru sormama, onaylatmama gerek mi var sanki! Sevinç nasıl onaylatılır ki! Yazdığım birkaç cümleyi okumam yetmişti. Biliyordum, birkaç küçük paragraf fazla bileydi. Hissetmişti ve söyletmişti kalbi, sesini titreterek. Hani ya, beni dört gözle bekliyordu. Ve beni ilk kez görecekti. Ama ya aynı değilse? Ya çuvallarsam? Masal faresi Frederik'ten çaldığım biletle katıldığım Benjamin Festivali'nde görüldüklerimden sonra, üç ay boyunca ve üç aylardan sonra, kasvetli ve karanlık odalarda bağırıp, tepinip durduydu coşkuyla: İşte, şiirsel uzam! Tek kelimelik bir sözlük yutmuş gibi haykırdıydım: Sarhoşluğun aydınlığı orada! Sarhoşluğun aydınlığı orada! İsterseniz gelin ve kendi gözle-

rinizle görün! Kimseye, ona bile duyuramadım sesimi, ne istediğimi, ne keşfettiğimi. Duyuyor muydu yoksa? Hatırlıyorum çok susadığını, çok sustuğunu ve benim çok konuştuğumu, çok ağladığımı. Korkuyor muydu yoksa? Korkmuştu korkmasına ama, anlamış olsa keşke. Gelecek mi peki? Gel dedi ama gelir mi ki? Acaba gelse mi? Ne yaparım gelirse, kitabı okur kaçarım! Bir çırpıda, hızlıca, en duygusuz sesimle – bu eksik haliyle hiçbir açıklama da yapmazsam pek bir şey anlamaz, bunun bir zararı olmaz! Oysa esrar planımızın parçası. “Planınız sadece iki parça ve yekpare Sibiryâ çamı!” Tavuğu yeni kestiler herhalde, çorba çok acı? “Peki o tabut kimin tabutu Bay A.? Plastik kovadan çaldığın çiviler hâlâ çantanda, ama o tabut kimin tabutu?” Hıı? “Öyle anlamamış gibi bakma Bay A.. O tabut işte!” Oysa tirbuşon getirmeliydim. İsviçre çakımı ya da – unutmamalıyım! Ya aynı değilse? Kadın ve esrar hani! Ya çok değişmişse? Yazı ve esrar – hani ya aynı değilse, ya hiç benzemiyorlarsa birbirlerine! Sakin ol Bay A., kuşlara kapılıp çaresiz kalma. Bakma göğe, bakma şu deli kırlangıçlara, hadi çorbanı iç Bay A.. Koluna konabilir miyim dese bir tanesi, sakın ha aldanıp peki deme. Unutma Bay A., tabut mabut yok ortada – uydurma! Ağlamak değil gülmek istiyorsun sen. Sen ağlatmak değil güldürmek istiyorsun, öldürmek değil yaşatmak, kirletmek değil arındırmak istiyorsun. Sen meydanı gözleyeceksin, caddeyi gözleyeceksin – sen mutluluğu özledin, hafifliği özledin Bay A.. Bırak kitabı, kitaplardan öğrendiğin ağır ve soylu şeyleri, kalbine koydun elini ve geldin işte. Hadi acıma Bay A., iç çorbanı! Düne kadar ne güzeldin, nasıl lezzetliydin – unuttun mu yoksa! Sadece sunacaksın, sa-

dece sunmaya geldin, bu senin antik alışkanlığın – unuttun mu yoksa! Aklında sadece sevişmek var, tekleşmek var. Aklında sadece sevişmek olsun, tekleşmek olsun. Gerisi paçavra, kalan her şeyi çıkar satılığa, at hatta. “Bay A.! Hemen şimdi, kitabı götürüp çöpe at.” Belki değerlidir Karleoparı? Belki bu haliyle bile, içinde bir haber gizlidir. “Ben de onu diyorum ya sana.” Hı? “»Denir ki: imparator sana sen tek kişiye, sen zavallı kuluna, imparator güneşinin önünden çok, çok uzaklara kaçan sen minicik gölgeye, işte dosdoğru sana ölüm döşeğinden bir haber yollamıştır. Yatağının başucunda haberciye diz çöktürmüş ve kulağına fısıldamıştır haberi; hatta pek önem verdiği bir haber olduğundan, haberciye tekrarlatıp kulağına söyletmiştir. Sonra da başını sallayarak söylenenin doğruluğunu onaylamıştır. Ve ölümünü izleyen bütün kalabalık önünde –aradaki duvardan engeller yıkılıp sarayın yukarıya doğru uzayan dış merdivenlerinde, devletin büyükleri halka yapmış dikilmektedir–, bütün bu seyirci kalabalığı önünde haberciyi salmıştır imparator.«” Kafka! Gene de yakmaya ya da atmaya kıyamadım. 17 Kasım akşamında kitabın 3 kopyası elimdeydi. Bir kopyası Madam P. ile Küçük Prens Bay E., diğeri de yayın yönetmeni Dilyan Yaralar için. Belki dönemezdim geriye ve işi garantiye almak istedim. Kitap umarım bu haliyle de basılır bir gün. Nasılsa eksikliğini kimse bilmiyor, herkes bitirdim sanıyor. Kitap da benim gibi, ya da kuyruksuz bir at gibi, var-sın eksik kalsın. “Bırak yaşasın Bay A., bırak bari o yaşasın!” Oysa ciltlenmelerini beklerken, yükünden kurtulmuş bir yay gibiydim ve zahmetsizce kurtarabilirdim. “Çivi gibi Bay A., ya da oklukirpi gibi – batabilirsin!” Sa-

kat atları, mutsuz kılıçları. Eve dönen tükenmiş orduların, ateşkesten önce çekildiği için yaylar, düşeceğı yere ağlayan okları. “Anla ki Bay A., savaş çoktan bitmişti!”

“Peki o zaman neden tereddüt ettiniz bayım?”

Ansızın çıkagelen ilkbahar gibiydi. Tepemde öyle cömertti! Çiçek kırıntılarını serçe kuşlarına, dallarda epiyen dalgın ışıltıyı karıncalara çırpma için kiraz ağacını sallayan sabah esintisi gibiydi. Saatimin küstah tanıklığını çürüten su gibiydi. Ansızın bastıran, ansızın giden, giderken kiremitlerde ve dudaklarda gülümseyen damlalar bırakan yaz yağmuru gibiydi. Yağmura vakitli sunmak için beklediğim Homeros dilli güneş düşü gibiydi. Aylak bir sonbahar fantezisi, aşkın doygun fotoğrafı, aşkımızın yeni kadrağı gibiydi. Heykellerin en zor yontulan öpüşleri gibiydi. Kuşyemi kahkahalara bölünürse bölünsün bedelim, dağılan karanfili bir araya getiren mıknaş gibiydi. Dünyada çekilmek istediğim, dünyada yaşamak istediğim yerd. Matmazel Z.. Gelmişti. Hakikati anımsatacak kadar şeffaf akan su. Şiir kadar güzel, vahşi ve harici. Aklın ve tenin, dilin ve mucizenin aynı beyaz iplikle aynı beyaz halıya dokunduğı, Seksek kadar olağanüstü bir kurgu. İstanbul’a masal anlata anlata yağın en beyaz kardan daha beyaz. En güzel uyuşturucum. Yaralı Venüs’üm. Gelmişti. Tam karşımda soyundu, dört mevsim lastik gibi tam karşıma oturdu. Jantında kelebek resmi olan, soyu sopp tükenmiş bir yanaklı otomobil lastiğı. Nasıl unutulurim kokunu! Hayalin, kutup balığının tüm mimik ve jestlerine sahip gözümün teninden hiç silinmedi ki! Ama farkındayım, az daha coşkunu ziyan edecektim! Çok bencilim Matmazel Z., çok hem de. Demek istedim. Elimi tuttu.

İki beyaz eliyle uzanıp iki siyah elimi tuttu. Bir avucu »yarım tas nepenthes«, bir avucu »sihirli malü«. Ya da, dünyanın kederini hep kendisi içen »bir karışım her ikisinden«. Dudak dudak olmuş gözleriyle, kutuplarda açan güzel çiçeğim, hiç solmayacaksın, izin vermeyeceğim donmana diyordu. Boynuyla, memeleriyle, kalçasıyla – bütün gövdesiyle bunu demek istiyordu. Gözlerimi gözlerine kitledim. Kitap bitmişti Z. dedim. Bulunmaz heyecanı da birkaç saat sürebildi. Namussuz gece geldi, geceyle birlikte kol kola gitti, kayboldu dedim. “Bu çok doğal bayım,” dedi, “kitap biter, içindeki aşksa sürer.” Böyle niye ciltletiyorum biliyor musun dedim? Bittiğini anlamak, kafama kazımak için. “Çok güzel ciltlemişler!” dedi. Buna çok güldüm. Buna birlikte güldük. Sevindiğime sevinmişti. Sevinçten, beyaz avuçlarının içinde, kapkara ellerimi sıktı. Ah bir de ismimi söylese! “Ama bu gerçek,” dedi, “çok güzel ciltlemişler.” Biliyorum dedim. Hayatımı kaç kez kurtardın Matmazel Z., biliyor musun? Şimdilik beş kez. Demek istedim. Ama bundan emin değildim. Hem sonra gülmesinden korktum. Bunu bütün kızlara söylediğimi sanmasından korktum. Ama Benjamin’e de söylemiştim! Anlamaz diye korktum. Hem bundan emin değildim. Ben beş kitabı ölmek için yazdım. Başka niye yazılır bilmiyorum. Varsa başka nedenler, ben onları bilmiyorum. Oysa o, benim onu üç kez yediğimi biliyordu sadece ve bu doğrudu. Ben onu üç kez yedim, gözü önünde dünyanın, üç kez bitirdim. Ama o bana bir türlü başlayamadı. Bir nöbet tuttuğuna inanmak istemiştım ve bunu hâlâ her şeyden çok istiyorum. Ama nasıl isteyebilirim? Bir çuval ya doludur ya boşdur. Sen törenle gömüldün Bay A.. De-

dim içimden. Sen çoktan öldün. Bu dirilme numaralarını bırak artık. Keşke Benjamin'e ikinci bir dil sorusu sorsaydım. Deseydim ki: "Walter! Dil'in halis Sibirya çamından çatılmış, dokuz çiviyle sınıksız kapanmış karanlık kafesi içinde, sonsuzluğa mahkûm yavru bir kutup kırlangıcının yaşama şansı yüzde kaçtır?" Ve sonra sevinçle anımsadım. Vahyin Sesi'ni, Tırnak'ı, Babil'i anımsadım. Hepsi onun sesiydi, hiç değilse nefesiydi. Fil'i anımsadım. O da kafesin, ya da çadırın içindeydi. Sevinçten, beyaz avuçlarının içinde, kapkara ellerimi sıktı. Farkında mısın dedim? "Hiç farkında değilim" dedi. Neyin dedim? "Bilmem ki" dedi. Gülümsedi. Gülümsedim. Cümlelerim kısalıyor Z. dedim. Sarhoşluğun aydınlığının sora ermesi demektir bu. Her şey berbat olacak demektir. "Bilemeyiz bayım" dedi. Hani ya, korktum Z.. Birden kar altında kalıverdim. Ama iyi ki buradayım, iyi ki buradasın. Burada olduğun için çok mutluyum Bay A., kitabını okumak için, beni seçtiğin için, onur duyuyorum. Demesini bekledim. Ben de o zaman, başka şansım yok ki diyecektim. Dedi ki: "Tadını çıkaralım bayım, lütfen tadını çıkaralım."

Hemen başlayalım Z., çayla başlayalım dedim. Seni beklerken ben çorba içtim, ağzımı yaka yaka. "Çok mu sıcaktı?" dedi. Çok sıcaktı dedim. "Üfleyerek içseydin" dedi. Hiç aklıma gelmedi dedim. Gülümsedi. Peki sen ne yersin? Peynirli menemen yer misin? "Âlâ ve rânâ!" Hatta vay canına! "Eee, nasıl geçti yolculuğun?" İyiydi. "Okuyup yazdın mı?" Pencereye başımı yaslayıp sadece uyumak istedim. "Uyuyabildin mi bari?" Bilmem, sanırım uyudum. Televizyonu açtılar Z.. Bir DVD koydular. Herkes film izledi. "Ya sen?" Bilmem, sanırım ben de izledim.

Artık herkesin ayrı kulaklığı var. “Bu iyi.” Evet, bu çok iyi. Sesini boş verdim böylece. Sanırım sadece seyrettim. “En iyi yaptığın iş bayım.” Gülümsedim. Filmı anlamadım böylece. “İkinci en iyi yaptığın iş bayım. Şaka şaka!” Gü-lümsedim. Gözlerim açıkken Karleoparı’nu hiç görmemiş-tim Z.. Çok güzeldi, o kadar beyaz ve serindi ki! Sanırım benimle röportaj yapmaya gelmişti.

Örfi idare döneminde gizlememişti ama. “Hayır, yanı-lıyorsun, gizlemişti. Kargınmış Sevinç’teki bir sözcüğün içine sımsıkı gizlemişti. İyi düşün!” Ama anımsıyorum bulduğumu, bir gece vakti, geceydi öyle değil mi, okurken bir kez daha bulmuştum hakikati! “Nasıl korktuğunu da hatırlıyor musun peki?” Hem de daha dünmüş gibi anım-sıyorum. Cep telefonu da yoktu o zaman. Kadranı çevir-meli siyah Ericsson’um vardı. Titreyen parmaklarım kaç kere yanlış deliğe daldı. “Gördün mü bak, sen de ‘bir kez daha’ dedin, dahası fazla ama.” Anlamadım? “Anlatayım. Şiiri yazdığında hakikatten habersizdin. Hakikatin şifre-lendiği sözcüğü yazdığında da... Onu da tüm diğer söz-cükler gibi hiç düşünmeden, dörtnala sevişir gibi yazdın. Ama o sözcüğü yazarken, sol elinin işaret parmağı aynı elinin hem taş hem baş hem sırdaş parmağını, sağ eline, yazı yazan eline fark ettirmeden kaşımıştı. Ama bu doğal, sen bir kâtipsin. Çok sonra bir gün, belki de aynı gün, günlerin sayısının önemi yok çünkü sen tek bir günü yaşı-yordun, hatta tek bir ânı, birden anımsayıverdin. Telefo-na sarıldın ve Nar’ı aradın.” Çince mi yazıyordum? “Çin-ceyle karışık yazıyordun. Gecenin bir körüydü, sabaha birkaç saat yakındı yıldızların dizilişi.” Anımsıyorum her şeyi, dedim ya, daha dün yaşanmış gibi hepsi. “Oysa üze-

rinden yıllar, yıllar geçti Bay A..” Epey sonra açtı telefonu, tedirgin bile değildi, oysa o saatte getirse getirse uğursuz bir haber getirirdi haberci. Sesimi duyunca, sesindeki doğal yaralayıcılığa bir de küçümseme eklendi. Bense korku ve titremeyle haykırdım hakikati. Anımsadım Nar, dedim, anımsadım! Henüz çocukken tanık olduğun hançer, kalbindeki iyiliği hüüüp diye emiverdi. Ama kimsenin, ne ölümcül yaranın, ne aort damarından fışkıran kanın – baltanın bile başka çaresi yoktu! Koş, n’olur koş! Ölmeden yetiş. Zaman tükendi! Diye bağırdım. Cık cık diyerek kapattı telefonu. N’olur dinle beni. Bu son şans! Tek bakışta barışacak kalpleriniz. Koş! “Devam et. Sonra ne oldu?” Ne olacak, ahizeyle sevişmeye başlamışım. “Ne?” Bilmem? “Hakikate ne oldu? Hâlâ biliyor musun hakikate ne olduğunu?” Söyledim ya az önce. “Ah sevgili Bay A.! Ya, sözcük?” Düşünmem lazım. “Düşünmesi lazımmiş. Sevsinler. Zahmet etme. Çoktan unuttun, o an unuttun. İmgesi bile kalmadı geriye. Geriye sadece harfler kaldı Bay A..” Kristalleşmeye durdu, kristalleşirken de gören gözü, duyan kulağı beklemeye başladı. “Ne kadar romantiksin Bay A.! Ne gören bir göz olacak, ne duyan bir kulak bundan sonra. Çünkü sen bile hangi sözcük olduğunu anımsamıyorsun.” Hadi oradan Karleoparı, ben yazdım o şiiri! “Evet sen yazdın, ama birisi söyledi de yazdın.” Ne olmuş birisi söylediye? Ya bir gün gene söylerse! “Hayır, söyleyemeyecek. Çoktan öldü çünkü.” Gene anımsarım, o halde! “İnanmıyor musun yoksa? Aç o zaman, aç da oku o dehşet şiiri, hadi oku o kısacık sakın şiiri. Ve söyle bana, hangi sözcüktü. Söyleyemezsin. Unuttun çünkü. O sözcük ve içinde taşıdığı hakikat son-

suza dek kaybetti şansını. Kumarını oynadı ve kaybetti.”
Kötü bir kâtip miyim yani? “Sen en iyilerinden birisin. Hakikatini yüklenmiş her sözcüğün tek bir şansı vardır. Ama anımsandığı anda, hakikati başka birine daha anlatmalısın, hani ya sözcük kendi kendine anlatmalı.” Ben de öyle yaptım ya! “Evet öyle yaptın, sen anlattın, sözcük değil. Sözcüğün sesi duyulmadı bile. Çok heyecanlıydın ve hayatında yaptığın en iyi konuşmaydı.” Eee? “Ne e’si?” Neden anlatamadım o halde? “Dedin ya, bağıryordun.” Off, evet bağıryordum. Ama hakikati keşfetmiştim Karleoparı dostum, hakikati keşfetmiştim, nasıl bağırmasayım! “Haklısın, hem de çok haklısın sevgili dostum. Ama unutma, aynı hakikati daha önce kâğıda yazan da sendin!” Bir şey sorabilir miyim Karleoparı? “Elbette sorabilirsin Bay A..” Peki ya, sonra nasıl anımsadım hakikati? Yazarken duymadıysam bilinçaltıma mı nüfuz etti hakikat? “Neredeyse salak olduğuna inanacağım sevgili dostum. Duydun elbette. Duydun duymasına ama bilmiyordun ki o sözcüğün hakikati söylediğini. Sen bir kâtipsin.” Sen bir kâtipsin deyip durma, küçümser gibi işimi. “Küçümsediğimi de nereden çıkardın? Neden buradayım sanıyorsun, gevezelik olsun diye mi, tadından yenmez sohbetin var diye mi?” Affedersin. “İşinin doğası bu sevgili dostum. İyi düşün o geceyi.” *Bence bu bir gecelik ilişki. Bahse girme. Gireceğim. Bu uğur param benim, hani ya kaybedemem.* “Anımsamazdan hemen önce ne yapmıştın?” Su mu içtim? “Olabilir?” Nasıl olabilir? “Su içmiş olabilirsin pekâlâ, ama asıl başka bir şey yapıyordun?” Ne yapıyordum Karleoparı, söylesene! “Bir film.” Eeeeeet! “Evet ya!” Nasıl da unutmuşum! Sessiz iki kuşun diliyle çekilmiş Pi-

yano'yu izliyordum. *Hiç konuşmayacağız, birimiz istese bile. Çünkü hiçbir şey olmayacak, en azından önem arz eden bir şey. Ağzlarıyla konuşmayı reddeden anne ile küçük kızı. Duyunca anımsadım. İzlerken kaldırdım, şiirsel sözcüğün gizlediği hakikatin peçesini. Sadece bedenim. Ne beynimle ilgisi var ne kalbimle.* “Gördün mü bak, tek bir kez anımsadın ve aktarmak isterken elinden suya düşürdün hakikati.” Elimi uzatmıştım, ama tutmadı. “Tutamazdı ki.” Tutabilirdi Karleoparı, isteseydi yapabilirdi. “Hayır. Hayır Bay A.. Kimseye haksızlık etme. Sevgili dostum Bay Halevi'yi daraltırsın yoksa: »Hiçbir şey sevincin üstünde olan şeyden daha iyi değildir, hiçbir şey adaletsizliğin altında olan şeyden daha kötü değildir.« Unutma!” Anımsadım! “Söyle o halde hangi sözcüktü.” Bir dakika! “Bilmiyorsun, öyle değil mi? Sadece hakikati anımsıyorsun, ama sözcüğü çoktan unuttun. Bu durumda elinin gövdesini yitirdin. Kimse kalpsiz bir ele inanmaz sevgili dostum. Ben bile.” Evet bilmiyorum, gelme üstüme! Bilmiyorum, bilmiyorum işte! O an unuttum, bir an sonra unuttum. Suya düşer düşmez unuttum. Unuttum. Ah unuttum! Adam gerçeği istiyor. *Sadece gerçeği söyle istiyorum. İyi miydi?* Bunu tam beş kez söylüyor. Hırslından, aptallığından ve bencil acısından her seferinde daha çok kan döküyor. Kadın, kafası ellerinin arasında kederle bağıırıyor. *Bunu bana neden yapıyorsun? Bunu bana yapma! Bunu bana yapma!*

“Kulaklığı takmadığından emin misin bayım?” dedi. Elbette Z. dedim. Elimi bile sürmedim. Dedim ya, kafamı cama yasladım ve sadece uyumak istedim. “O zaman film kesin altyazılıydı?” dedi. Sahi! Bilmem, sadece seyrettim.

“Sahi mi?” Dedim ya Z., hiç okuyup yazmadım. Sadece baktım. “Kalkalım mı bayım? Çok yolumuz var caddede.” Filmim bitsin de öyle. “Affedersin. Bitmediğini görmedim.”

Boşuna uğraşma Karleoparı, ben röportaj vermeyeceğim. “Ne röportajı ukala salak, seni uyarmaya, onu kurtarmaya geldim ben!” Seni daha önce hiç böyle kaba ve öfkeli görmedim Karleoparı! “Sen, ah zavallı Bay A..” Bak böylesi çok daha güzel Bay K.. “Kâğıtlara yüzlerce hakikat yazdın.” Yüzlerce mi? Abartma Karleoparı. “Hah, niye yapayalnızsın sanıyorsun! Kumarda kaybettiği biricik yalnızlığını yanlış yerde, otelde çılıncı arayan Bay D. gibi. »Ama işte nasıl boşuna çırpınıp durur; hala sarayın en içteki odalarından güçlükle yol bulup geçmeye çalışmaktadır; ve asla bu odaların üstesinden gelemeyecektir; gelse de bir şey kazanmış olmayacak, bu kez merdivenlerden inmeye çalışacaktır.«” Kafka! “Bağırıp durma! Konuşurken alıntı yapamaz mıyım! Senin hayatın alıntı, hayatın montaj Bay A.. Sen de yazarken, kâğıtlar arasında, çaresizce, kan ve ter içinde koşuşturuyor musun? Konuşan dilleri, konuşan gözleri, konuşan bakışları susturabiliyor musun? Post-it’ler yetişiyor mu düşlerine, düşlerinde çözülen düşüncelerine? Kalbinde bin hayvan inlediği, aklında bin hayvan kükrediği anda, çok sevdiğin bileklerini, kişneye inleye, mizahla sarmıyor musun? Yoksa kırılır bileklerin ve vururlar seni o zaman – hissetmiyor musun? Bunu başkalarından çok, kendini sevdiğin için yapmıyor musun? Ama unutma, sen en önce iki kişiydin!” Şiir gibi konuşma Karleoparı! “Seni korumaya çalışıyorum Bay A.. Seni seviyorum.” Nasıl sevgi böyle bu? Orada dikilmiş,

poetikamı, hayatla tek tanıksız bağımı, çöpe at diyorsun! Yalan mı hepsi yani? “Hayır, ama emsal değeri çok düştü.” Saçmalama Karleoparı. Emlakçı miyim ben, arazi işi mi yapıyorum? “Kör müsün sevgili dostum? Artık doğru dürüst kar yağıyor mu? Hem ayrıca, komiklik yapmazsam ölürsün Bay A.. Az önce söyledim ya! Poetikan kusursuz değil, hatta delik deşik bir peynir kalıbı gibi. Unuttun mu, onu yazdığında sen bir fareydin!” Evet, Fare Frederik’tim. Ne olmuş yani? “Senin sorunun bu Bay A.. Sen herkes gibi öğrenmiyorsun. Sen çok geç öğreniyorsun. Fare olmak, at olmak, yılan olmak, kelebek olmak, bebek olmak istiyorsun. İlle de deneyim diyorsun. Ama ölüm denenmez Bay A.!” Karleoparı, dostum, beni korkutuyorsun. “Geç bile kaldın Bay A.. Harfler oyuncak değil bayım. Yitirdin işte, onu yitirdin. Direnme hakikate. Bırak yaşasın Bay A., direnme hakikate, bırak yaşasın!” Kendinle çelişme Karleoparı. Hem o kadar yüksekte, hem o kadar dışarıdan bakıp, hem üçüncü, hem tekil şahıs olup, nasıl bilebilirsin hakikati? “Neden yapayalnızım sanıyorsun Bay A.? O kadar karda, o kadar kışta, o kadar yüksekte ne işim var sanıyorsun? Ben bir hakikat çöplüğüyüm bayım. Ve ben bir hayvanım.” Boğazım şişiyor sevgili dostum, bir Augmentin almalıyım. “Mizah duyumuna hayranım Bay A., gerçekten hayranım.” Teşekkür ederim dostum, ama ben gerçekten çok üşüdüm. Biraz susarsan, bir sigara içeceğim. “Sakin ol Bay A., harfleri düşünüp çaresiz kalma. Yazı sana nasıl şefkatle davrandıysa, sen de ona öyle davranmalısın. Hadi çorbanı iç Bay A..”

“Kalkalım mı bayım? Çok yolumuz var caddede.” Çorbanı bitsin öyle.

Bana masal anlatıyorsun, biliyorum Karleoparı. “Sen benden çok yaşa Bay A.. Ben de sana tam onu hatırlatacaktım.” Bizim masalımızı mı? Bir fareyle bir karleoparının masalı, ya da bir atla! “Evet ya!” Hiç unutmadım ki! Çocukluğumdan beri Ankara’ya masal anlata anlata yağan en beyaz kardı. Aralık ayıydı ve akşama doğru usulca bastırmıştı. Ama ilk işi, birkaç hafta önce haberci olarak yol aldığı ayazın kesip biçtiği yaraları pansuman etmek ve özellikle sokak çocuklarından, sokak kedilerinden, sokak köpeklerinden, berduşlardan ve ayyaşlardan, geç kaldığı için özür dilemek olmuştu. Sonra, masalın doğasına uygun olarak, pencerelerin arkasından baktırmaya, yalnızlıkları unutturmaya başladı. Çok geçmeden, bu bembeyaz ninninin yüksekliği beş yaşındaki dizlerime ulaştı ve yarısı toprak altındaki limanımın önünden çınar ağaçlarının şemsiyesiyle geçen çift yönlü Yahya Kemal Caddesi de dahil her şey, herkes, tüm dünya, termodinamiğin yasaları denli akıl almaz bir sessizliğe büründü. Perdesiz evimin tüm ışıklarını söndürmüştüm ve salon penceresinin geniş pervazında oturmuş dışarıyı seyrediyordum. Birden aklıma, böyle havalarda seviştiğim ya da sevişeceğim kızların bilmediğim bir yasaya tabi olması gereken başka türlü ölümleri ve daha birkaç yıl sonra rastlayacağım Matmazel’i yandaki yokuşun en tepesine park etmem gerektiği ya da gerekeceği geldi. Ve hepsi birden bana, o geçmiş ya da gelecek anlarda ve şu an yalnızken hissettiğim yalnızlığımı anımsattılar. “Dur Bay A., dur hele! Hiç küreksiz, hiç halatsız tırmanılır mı o kadar yükseğe?” Anlamadım? “Anlatayım. Sen o gece, ve gecelerdir perişandın. Birden seviştiğin yataktan at gibi, ya da bir oklukirpi gibi fırladın ve

yazmaya başladın.” Duyduğum masalları. “Kimse anlamıyor, öyle değil mi Bay A.?” Neyi anlamıyorlar Bay K.? “Neyi olacak, o esin mucizesini?” Maalesef sevgili dostum, herkes beni hayvan sanıyor. “Ama bu doğru, sen bir hayvansın Bay A..” Kalbimi kırma Bay K.. “Ah Bay A.! Gene kalbine direnmeye başladın. Ben hiç sevişmiyorum muyum sanıyorsun. Hem nasıl güzel çiftleşiyorum, nasıl güzel tekleşiyorum. Benim bile ölümüm geliyor aklıma. Oysa hayvanlar ölümü düşünmezler, çünkü ölmeden ölümü bilmezler. Ama »canlı olan, yokoluşun cinnetini sadece üremenin coşkun sarhoşluğunda yener«.” Karleoparı! Biz insanlar her sevişmede üreyemeyiz. “Vah Bay A.! Ah Bay A.! Bir sabah kanın içine uyanmayan, karın mucizesini nasıl bilebilirsin! Ama ben anlıyorum seni dostum ve korumaya çalışıyorum.” Anlamadım? “Anlatayım. Sen aylardır, dirilmek için canlı olan bir şey arzuluyordun. O kızın tenine dokundun, içine girdin, hepi topu bir şiirdin. Gördün mü bak! Bir Şiir’din. Boşalır boşalmaz seviştiğin yataktan kurşun gibi fırladın, hiç hız kesmedin, ve nasılsa öptüğün, nasılsa emdiğin o kanlı esinle kurşundan daha hızlı yazmaya başladın, bir hayvan gibi avcıdan kaçmaya başladın. Kurşunlar hız kesecek olsaydı ölürdün Bay A..” Ona boş kovanları toplamak kaldı sadece, zavallı güzel kız! Elini yakmıştı çocukcağız. “Peki ya soluğu nerede aldın?” Unuttum sevgili dostum! “Düşün biraz! Cebinde bir zarf, içinde toz olmuş harflerin – soluğu nerede aldın?” Unuttum dedim ya Bay K.! “Ah sevgili dostum, zirvenin üç kuruşluk toprağında nasılsa yeşermiş Karaağacın gölgesini anımsamıyor musun?” Aaahhhhh! Senin yanındaydım. Daha doğrusu, sen benim kampıma geldin. Ora-

da tanıştık. Beyazda tanıştık biz. “Bir soru ve bir yanıt arıyordun.” Evet, hatırlıyorum. “Oysa sorular da yanıtlar da zirvede değildi, ne de artık zarfın içindeydi. Sadece bu iyiydi işte, harflerin toz olup ebediyen kilitlediği gerçeği bir de senin kitlemen gerekmeyecekti.” Her yer kar altındaydı Karleoparı. Her yer nasıl sessiz, her yer nasıl yakındı! “Bırak her yer kar altında kalmaya devam etsin Bay A.. Otelde kaybettiği biricik yalnızlığını bileği kırılmış bir at gibi arayan Bay D.’nin, oysa onu kumarda yitirdiğini anladığında, beyninde çakan o deli sessiz, o deli gürültülü şimşeği hisset sadece! »Merdivenleri de inse yine bir şey elde edilemeyecek, bu kez avlulardan geçmesi gerekecektir ve avlular bitecek, birinci sarayı içine alan bir ikinci saray çıkacaktır karşısına; ardından yine merdivenler, yine avlular; ve bin yıllar boyu sürüp gidecektir böylece.«” Kafka! “Hırrr!” Pardon. “Onun ne işine yaradı hakikat? Gerçek, insanı özgür kılmaz Bay A.. İki binyıldır size bu masalı anlatıyorlar.” Evet anımsıyorum, o gün aşağıdaki limanı göstermiş ve kovmuştun beni zirveden. “Kovarım elbet, kamp ateşin huzurumu kaçırıyor, sense sinirime dokunuyordun. Ben gelmeseydim, az daha donacaktın Bay A..” Güzel ya işte! O kusursuz kelebek yaşımda kalırdım. “Hayat bu kadar zahmete değmez Bay A.. Yaşarken mutlu da olmak gerek.” Daha sonra buldum ben aradığım yanıtı. “Biliyorum bulduğunu. Nerede buldun peki?” Düşte buldum Bay K.. O düş çünkü, futbol maçı gibiydi, iki devre oynandı. “Ama yazamadın düşünüyü, öyle değil mi?” Yazacağım Bay K., yeterince su içince yazacağım. “Yeterince su dediğin Atlantik Bay A.. Ama sen hiç su içmezsin ki!” Bak bu doğru, ben hep ya çay ya bira içerim.

“Ne çabuk unuttun sevgili dostum? Örfi idare dönemindeki yasaları ne çabuk unuttun? Ya aynı üç aylarda keşfettiklerini? Mizah zahmetsizlikti. Atlantik huzurdu! Tıpkı benim zirvem gibi.” Ne dersen de, ben borcumu ödeyeceğim Karleoparı. “Farkındayım dostum, ama bu ödeneği bir Dionysos şölenine dönüştürmen gerekmiyor.” O zaman tadı çıkmaz ki! “Çok zahmetli bir erkeksin Bay A..” Hahahaha! “Kimse mitolojiye inanmıyor artık. Hem senin de dostun Bay W., yüzleri ve tarihi örten kutsal peçelerin tümünü çekip atmadı mı, tüm perdeleri sonuna kadar açmadı mı?” Sadede gel Bay K.. Mola yerine az kaldı. “Sen bir kâtipsin Bay A..” Gene aynı berbat yere geldin Bay K.. “Çünkü tek gerçek bu. Sen sadece bir kâtipsin Bay A.. Düşünmeden yazıyorsun, ki doğrusu da bu. Bunu sana bir kez daha ispatlayacağım.” Hadi bakalım! Dinliyorum Bay Karleoparı. “Ben bir dişiyim Bay A..” Yaa! Hahahaha, hohohoho! “Seni sersem! Ama doğru, bunun şimdilik bir önemi yok.” Bence de yok. Hahahaha! “Dönelim senin masalına. Onu da sestem hızlı yazdın. Buna mecburdun. Ama o masalda yeni bir şey yaptın. Masalı yazarken bir sürü şiir kullandın. Daha önce yazdığın şiirleri masalına alıntıladın.” Eee? “Ne eee’si! Hâlâ anlamadın mı şaşşal? Şiirlerini, yazarken anlamamıştın. Duymamıştın bile. Çünkü onlar sana yazdırılmıştı. Duyacak vaktin yoktu, kulakların bile yoktu. Sen bir kâtipsin Bay A.. Sen sadece bir kâtipsin. Sen boktan bir kâtipsin. Senin işin orada bitti. Bitmeliydi. Şiirlerini daha sonra, masalı yazarken, masala alıntılarken anladın. Gerçekten anladın. Alıntılarken ama, gürültüye gürültüyle baktın, gürültüye gürültü kattın, bir anaforu çözerken yeni bir anafor yap-

tın. Gerçekleri anımsadın. Bunu da, sana sunulan kar beyazı pembecik kokan bir tene, kar beyazı pembecik aralanmış iki dudağa dokunarak başardın. Ama unutma, sen en önce iki kişiydin Bay A.! Hayat Rus ruleti değil Bay A.. Sen bir kâtipsin Bay A.. Kâtipler kumar oynamaz Bay A.. Daha geç kalma Bay A.. Mola yerinden dön geriye Bay A..” Kalkalım mı Z. dedim? “Çayım bitsin öyle” dedi. Afedersin. Bitmediğini görmedim. “Kalkalım mı kâtibim?” Hadi kalkalım Z. ve lütfen günün tadını çıkaralım.

Tam karşımda giyindi. Hâlâ burada, yanımda olduğuna, hâlâ yaşadığıma inanamıyordum. Vişneçürüğü paltonunu giydi, sırt çantasının askılarını omuzlarına geçirdi. Gri beresini taktı. Simsiyah perçemi sağ yanağına sarktı, hançerin keskin ağzı bembeyaz yanağını çizdi. Yaralı ama gülümseyen Venüs gibiydi. Bense, topallayan yaşlı bir at. İçinde Mars’ın kılıcı olan sırt çantamı yükledim – çok ağırlaşmıştı, sanki halis İsveç çeliğinden elleri çekiç gözleri lav bir demirci tarafından dövülmüş, erkek bir kölenin karnında su verilmişti. Ama kırılğan martenzitini gerilimden kurtarıp güneşe çıkarması, bünyeyi rahatlatıp kafayı dağıtması gereken tanrının kılıcına bir erkek köle az gelmişti. Hemen sonra, delirmekte olan keskin metal sarayın harem dairesinde yüzlerce cariye üzerinde denendi, zevkten ve tatlı ölümlerden sızana dek menevişlendi. »Haberleri hemen yola koyulmuştur; güçlü kuvvetli, yorulmak bilmez biridir; bazen bu kolunu bazen öbür kolunu uzatarak kalabalık arasından yol açar kendine. Bir direnişle karşılaştı mı, güneş resmi bulunan göğsünü gösterir; hiç kimseye nasip olmayacak bir kolaylıkla ilerleyip durur.« Meteoroloji uyarıyordu, iyi ki dinlememişim dedim. “Efen-

dim?” Hava ne güzel diyorum. “Evet” diyor, “bugün cuma, sokaklar biraz kalabalık, ama hava çok güzel gerçekten. Şanslıyız B.” Evet, çok şanslıyız. Merdivenleri indik, Sütiş’in kapısından çıkıp kalabalığa karıştık. Eee, nereye gidiyoruz, planladın mı her şeyi dedim? “Evet, ama tam değil” dedi. “Bak şimdi. Taksim’den Şişhane’ye doğru yürüyelim. Oralarda bir yerde eski bir otel olacak. Oraya götüreceğim seni.” Hadi yürüyelim o zaman. “Mekân önemli biliyorsun.” Hı hı, biliyorum. Çok eski olmalı, mümkünse on dokuzuncu yüzyıldan kalmış olmalı. Hatta mümkün olmalı. “Tam olarak öyle B, hiç merak etme.” Saat kaç? “Dokuza geliyor.” Âlâ ve rânâ! Daha sabah sayılır. »Ancak, kalabalık da işte öylesine büyüktür, odaların sonu gelmez bir türlü. Kalabalıktan bir kurtulsa, nasıl da kuş gibi uçacak ve sen de çok sürmeden onun şahane yumruk seslerini kapıda duyacaksın.« Koluma girdi ve Taksim’den aşağıya, Şişhane yönünde yürümeye başladık. Şişhane neresi bilmiyordum. O caddeden daha önce hiç yürümemiştim ve flâneur’lük yaparken ilk kez iki kişiydim. Matmazel Z. ve İstanbul birbirlerine çok yaklaşıyor ve ben gündelik hayatın bu esrarlı sabahında sarhoş halde ışıl ışılıp. Z. koluma girmiş ve açık hava kolunu İstanbul’un beline dolamış bizi izliyor. Hep gülümsemek, durmadan sevişmek, ölmek ve sonra kakhaha atmak istiyorum. “Dün telefon’da okudukların çok heyecan vericiydi A” dedi. Sevinçten kalbim uçacaktı, hem de tek bir harfle. Gerçekten mi dedim? “Sözcüklerde dalgalar vardı, güneş vardı, muazzam bir aydınlık, boyun eğilesi bir fırtına vardı.” Sahi mi Z.? “Ve sesin. Sesindeki huzur, korkutucu huzur! Ah huzur!” Ah Z.! “Seni dinlemek, Ares’le

sevişmek, onun kölesi olmak gibiydi.” Hımm! Biraz göğüs kası yapmam lazım Z. dedim. “Farkındayım” dedi. Yaşlanıyorum. Piknik tüpü bir göbek hiç hoş durmaz. “Savaşa katılman, üç dört ay devam etmen gerek B.” Bu çok fazla Z.. Ben bu işi çalışma yatağında zahmetsizce hallederim, en güzel göğüs kaslarını bir haftada yaparım.

Alo! “O zaman bir kutup sineği gönderiyorum size bayım, gülümsemeniz için. Alo!” Ben zaten kutup kelebeğiyim, kararsız ve yaşlı kanatlarım var, sen bana kutup çiçeği gönder Z., içine girip uyumak istiyorum. “Bu ev meğer çok çok eskiden şarap imalathanesiymiş, biliyor muydunuz bayım? Dün bahçede kazı yaparken bir amfora buldular, çok güzeldi, bir görsen!” Elbette biliyorum, ta başından beri hem de. Unuttun mu? Tuhaf bir yaz ikindisinde seviştiysek, kırıkları tutkalla yapıştırılmış ve kuruması için pencerenin önüne bırakılmış amfora gibi uykuya daldardık Z.. Akşama doğru tatlı ölümlerimizden uyandığımızda, gökyüzünü görebilmek için önce camların buğusunu silmemiz gerekirdi ve eğer ay haleliyse canımız esrar çekerdi ve mecburen şarap da. “Ah çok güzel! Ama nasıl bayım? Nasıl?” Dinle bak. “Dinliyorum bayım.” Upuzun sarı saçlarını kestirmiş, siyaha boyamışsın. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha kolay dondurabilen kontrastında, tenin daha da beyaz şimdi, daha da çekici. “Aman Tanrım!” Yüzünde, tarihin geçmiş bir ânında, tek bir suikastla hoşgörünün yerini tahakkümün ve yıldırıcılığın aldığı korkunç ironinin ne işi ve eski yeni tüm kolejilerin ve senin, biricik yavrusunu kasvetli kan dursun diye hummanın

kamçıladığı filozofu suçlamaya, yüreği yarılmış şairi belki de bilerek yanlış anlamaya ne hakkınız var ve... “Susun lütfen! N’olur konuşmayın bayım!” Ve François Ravailac’ın hançeri biçimindeki perçemin yanağına değdiği yerde, bazen derinleşen, bazen genişleyen, rüzgârda solan bir kırmızılık, işte hâlâ suikast kadar güzelsin Z. – çantan- da bir şişe Baron de Sillac taşıyan, ilk öpüşü yumuşak ve pürüzsüz, kokusu yoğun ve zengin, gözlerini yavaşça kapayan bir av hayvanıyla içilmesi şiddetle tavsiye edilen, orantıları kusursuz, dengesi mükemmel, zarif ve lezzetli, damaktan tadı hiç silinmeyen bu özlenmiş halinle, sui- kasttan bile güzelsin. Yaralı Venüs kadar güzel. Yanan ci- ğerimin öğütülmüş tatlı teri kadar güzelsin. “Nereden bi- liyorsunuz bayım? Söyleyin nasıl biliyorsunuz tüm bunla- rı? Daha gelmediniz, beni görmediniz ki! Daha içmedik, daha sevişmedik! Ah! Aman Tanrım! Aman Tanrım!” Dağlıyorum galiba Z.. Benjamin’in bir cümlesini çözer- ken dağlıyorum. Ses istiyorum Z.. Daha çok konuş n’olur. Susma. Daha çok söyle. Korkma, kaçsın ağzından. Adımı duymak istiyorum! “Keşke daha fazlasını söyleyebilsem! Ama inanılmaz bir enerjin var bayım. Devam et, devam et n’olur. Hiç durma!” Dağın zirvesinden yuvarladığı karto- pu gibi yazdığımı ama altında kalmadığımı, çünkü ağzım- da kar koşarken çığdan daha hızlı beste yaptığımı ve Kar- leopari’nin da oyun arkadaşım olduğunu söylemişim ya. “Evet evet biliyorum, bu arkadaşlıktan haberim var. De- vam et sen, durma!” Yalnızca anımsatmak istedim. Böyle- ce, ancak ve ancak Ariadne ile Dionysos aşkının gerçek fa- ili Theseus’a ve Aphrodite ile Ares’in müthiş kaçamağının mağduru Hephaistos’a borç ödeye ödeye yazmanın sesi-

mi Karleoparı'nın yuvarladığı kartopunun şölensi sesine dönüştürebileceğini, ve en iyi sonsuz beyazlıkta ve sonsuz sessizlikte duyulan ve sadece vahşi kar parsının aşına olduğunu bildiğim o antik arınma hissini sen de hissetmiştin ve ben senin bunu kolayca hissettiğini ve beni çok istediğini hissetmiştim. “Evet. Evet. Evet... Bazı yerlerde cümleler devrik ama anlam çok derin. Daha derine A, daha hızlı.” Devrik değil, şiir bu, bir dolu hakikat var içinde. “Anlıyorum tabii, sadece okumayı zorlaştırıyor bir an.” Hiç de değil. Her şey çok zahmetsiz Z., hissetmiyor musun, her şey çok zahmetsiz. “Hissediyorum B.” Şarkı gibi dinle Z.. “Dinliyorum A, devam et, sakın durma!” Ekmekler soğuyor baba. Annem Madam P. mantarlı-papatyalı, haşhaşlı-kuşüzümlü kafa tostları yaptı. Hişt! Pera'da hikâye anlatılan ve dinlenen birkaç klasik mekândan birinde, Kuzey Kalkanı'nda arkadaşlarla oturmuş düşünüyorum oğlum. Ama yazmıyorsun ki baba, böyle unutursun. Not bile almıyorsun. Gerek yok, sevişiyorum oğlum. Hadi sen ikile! Ama dur bir dakika! Nerdeyiz Bay E., bugün günlerden ne? Kafayı mı yedin baba, evdeyiz, döndük ya! Anne, babam kafayı yemiş. Anne... Anne... “Bu biraz kederli B.” Sanırım Yeni Melek gibisin Z.. “Ben mi? Şu an önümü zor görüyorum B!” Ama sırtüstü yatan sensin, önünde diz çöken benim. Yola çıkmadan ve yolda kapıldığım korku ve titreme tamamen kendi bencilliğim Z.. Oysa esrar planımızın bir parçasıydı. Daha önce içmiştim. Ve yazdığım kitap bu haliyle başlıksız bir şiir gibiydi ve isim şiirin her şeyidir Z.. Memeleri eksik bir Aphrodite ya da elleri ve kalbi eksik bir Prometheus heykeli gibiydim. Ha bire kendimi aşıladım. O bir kuş değil Bay A., o bir

kuş değil diye! Ha bire kendimi aşıladım. Ama ya bu kez farklı olursa, ya aynı değilse, ya çok değişmişse? “Offff! Sen konuyu ve beni dağıtıyorsun A. Ben elbette kuş değilim B ve gelmek üzereyim. Ohh!” Gel. Ne olursun gel, istediğin kadar gel. Hatta birlikte gelelim, birlikte gidelim, birlikte yürüyelim. Birlikte çekelim Z.. Hoş, ilki bir doğa olayıydı ve bunda sarhoşluğun aydınlığından pek de söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler Z., hani ya geçmiş yüzyılda kalmış kusursuz yaşımdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Ama sekiz sonsuzdur Z.. Hele sırtüstü yatarken, hele bir fani diz çökmüş ona yalvarırken, iki kat sonsuzdur. Zaman sekiz numaralı bir bilardo topudur ve herkesin, Lothar’ın, Ludwig’in ve Karl’ın bile, elbette başka türlü ama mutlaka senden yararlanma hakkı vardır ve bir şeyi çok istiyorsan onu özgür bırakman gerekir. “Çok güzelsin A. Bilsen, nasıl lezzetlisin! Ohhhhh! Öyle rahatlattın ki beni! Kaç kez, kaç kez!”

Hava çok güzel gerçekten. Şanslıyız Z. dedim. “Evet, çok sevinçliyiz bayım” dedi. Bir gün dönerse sonsuza dek senindir. Demek istedim. Ya dönmezse B, ya da bayım? Böyle diyebilirdi, ya da içinden böyle geçirirdi. Korktum ve söylemedim. Her halükârda sekiz sonsuzdur, hele dört nala sevişirken, iyice sonsuzdur. Ben senin başlangıcınım Z., bundan kuşku yok ve kendi adımdan da. Demek istedim. Aklımda sonsuz işaretiyle bir an durdum ve geriye, Taksim yönüne döndüm. Kol kola değiliz şimdi. Neyse ki çantam sırtımda. Tekrar başa dönüyorum. Z. durmuş bana bakıyor. Birbirimize gülümsüyoruz. Ona doğru iki Seksek adım atıyorum, koluma giriyor, solum-

da, beynimde ve kalbimde yürüyor. Üstümüzde kat kat beyazımsı gri bulutlar, arasında mahmur güneş, sağımızda, çok aşağıdan, şu sıra sıra evlerin arkasından bizi takip eden sevinçli mavi deniz, havada sarhoşluğun fenerini şarj edip duran bir ışık, belki ay ışığı. Caddenin hep bu yanından, sol taraftaki kaldırımdan, imkânlı imkânsız yapıların önünden yürüyoruz. Ne bu caddeden, ne bu kaldırımdan yürümüş, ne de gideceğimiz semtin adını duymuşum daha önce. Yönümü, hatta adımları bile bilmiyorum. Öyle çok adım olmuş ki! Çok mu sevilmişim?

Ama hiç unutmam, çocukken sevdiğimiz için top oynardık. Raf ayakkabılarımız vardı ve Çin kesi henüz lükstü. Aslında Raf bile lükstü. İki tane naylon top alır, birini keser dış yapardık, böylece top uçmazdı. Tüm sokaklar mahalle maçı yapmak içindi. Çok daha çocukken, henüz televizyonlarımız bile yokken, çarşamba günleri ikiz kardeşimle kol kola girip Tarkan almaya giderdik. Çarşambayı çok sever, iple çekerdik. Evimizin önündeki tepeye çıkıp bakınca, uzaktan en yakın kitapçı görünürdü, hatta dükkânın önünde elinde Mars'ın kılıcıyla dikilen Tarkan bile görünürdü. Ama tepeden düşüp de yola koyulunca, en yakın kitapçıya ulaşabilmek için iki ana cadde geçmemiz, bir ara sokağa sapsamız ve boydan boya yürümemiz gerekirdi, bu başka bir mahallenin sınırlarına izinsiz ve silahsız girmek demektir ve istismar ederek ya da edilerek yürümek, sanki bambaşka bir âlemin yolcularıymışız gibi, küçücük kalplerimizi katığı hafif korku ve titreme olan bir heyecanla doldururdu.

“Ama sen öyle nereye bakıyorsun B?” dedi. İlerideki şu imkânsız yapıya dedim. Geriye dönüp hiç bakmıyorsun,

ah bir dönsen A., ah bir dönebilsen, senin önünde yürüdüğümü, sana yol gösterdiğimi görebileceksin. Diyecektim. Bunu onun aklından çalıp, onun ağzından kendime söyleyecektim. Söylemedim. Gene zor yolu seçtim. Yeni Melek sensin Z. dedim. “Ben mi? Şu an önümü zor görüyorum B!” Bana bakmayı öğret Z.. N’olur, görmeyi öğret! “Olur öğretirim, ama otelin tam adını unuttum B” dedi. “Ama yerini bulabilirim.” Daha çok yürüyecek miyiz Z. dedim? “Evet daha var” dedi. “Bak işte! Şu aşağı mahallelerin orada bir yerde.” Hava çok güzel, değil mi? “Şahane hem de. İyi ki geldin B.” Havada kat kat beyaz bulutlar var. Her şey çok yeni gibi Z.. Sanki seninle ilk kez buluşuyoruz, hatta ilk kez karşılaşıyoruz dedim. Kat kat açık gri bulutların arasından sevgiyle gülümseyen kış güneşi gibi gülümsedi. Tam şu an, daha önce yürümediğim bu macera dolu kır yolunda, sana somut bir şekilde âşığım. Demek istedim. Çünkü gerçek buydu. Çünkü zaman sonsuz olabilir ve ben kaybolmuş, belki de ölmüş olabilirim. Şu karşıdaki bina nedir Z. dedim? “Hangisi?” dedi. Bak ta karşıdaki. Sağ elimin işaret parmağını uzatıp, imkânsız yeşil yapıyı gösterdim. “Göremem ki o kadar uzağı.” Neden ki? “Çünkü lenslerimi takmadım.” Gülümsedim. “Birkaç kez denedim evden çıkmadan ama gözlerime battılar B. Bece remedim. Ellerim titredi uykusuzluktan. Ve acele etmeliydim. Seni bekletmek istemedim.” Kutu biçiminde kocaman bir taş bina dedim. Çok ama çok eski, 6-7 katlı ve en az yüz yıllık görünüyor. Bir zamanlar içinden tren geçen binalara benziyor Z.. “Tam istediğimiz gibi B” dedi. Ama orası olamaz Z. dedim. Çevresine iskele kurmuşlar. Sarayı zapt etmeye mi çalışıyorlar, kralı mı öldürecekler

yoksa? “Bence de olamaz B” dedi. “Sanırım seni götürmeyi planladığım yer, sanırım daha aşağıdaydı.” Bir an durdu ve fazladan çeyrek bir sevinçle, “Adının yarısını anımsadım B” dedi. “Bilmem Ne Pera. Seni götüreceğim otelin adı, Bilmem Ne Pera.” Hiç duymadım Z.. Soyadı Pera olan bir otel hiç duymadım dedim. Eski mi bari. “Hem de çok eski B” dedi. “1895 senesinde açılmış.” Âlâ ve rânâ dedim. On dokuzuncu yüzyıla kolayca geri dönebileceğiz dedim. “Üstelik 145 odası ve 273 yatağı var” dedi. Vay canına dedim! Bütün odalarında kalalım sevgili Z., tüm yataklarında sevişelim dedim. “Peki B” dedi. Elinin sıcacık gövdesini gövdeme doladı, elinin sıcacık başını omzuma yasladı. İçim hiç bu kadar yücelmemişti. Peki o zaman Z. dedim, şu sağımızda sabahtan beri akıp duran ırmağın adı ne dedim? “Ah, tatlım! Haliç o, ırmak değil” dedi. Bu yoldan, az önceki şu bulutun üstünden bakınca hiç Haliç’e benzemiyor dedim. Gülümseyen gövdesini gövdeme yasladı. Birkaç adım da böyle attık. Şimdi gene kol kolayız. Çok mu dağılmışım Z. dedim? “Hâlâ tek parça ve çok güzel görünüyorsun” dedi. Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Ah keşke, bir kez adımı söylese! Ama hava çok güzel bu sabah ve yakın çevrem masmavi bir ışıltının, peşembe bir kokunun tam ortasında, benimle birlikte bembeyaz yürüyor. Sağ ol dinlediğin için Z.. Güzel sözlerin için, kulakların ve dudakların için. “Olur mu hiç!” Olur. “Sözler asla karşılayamaz B.” Geleyim o halde. “Gel o halde.” Ya bir kırlangıç koluma konarsa? Ağlayabilirim, oysa gülmek istiyorum Z. “O zaman dingin bir liman çiçeği gönderiyorum size bayım, gelirken içinde uyumanız için. Adresini yaz hemen.” Yazamam. “Neden?” Yazılı

harflerin ölüm demek olduğunu okudum bir kitapta Z.. “Üff! Gel o zaman B! Kanatlarına aldırmadan gel. Kitabı da getirme korkuyorsan.” Bunu laf olsun diye söylemiyorum Z.. “Biliyorum bayım. Biliyorum. Ve geleceğini de, gelebileceğini de biliyorum.”

Daha çok yürüyecek miyiz Z. dedim? “Evet, az daha var. Bak işte! Şu aşağılarda bir yerde” dedi. Hava çok güzel, değil mi dedim? “Şahane hem de” dedi. İyi ki geldim Z.. “İyi ki geldin B.” Gözlerimizle sarılıp gülümsedik. “Ama dur, şu dükkândan bir tütün kâğıdı alalım” dedi. Bir de tirbuşon lazım. Demedim. “Çantamda bir şişe de kırmızı şarap var” dedi. Şahane dedim. Bildiğimi unutmuştu. Tütün kâğıdı vardı ve az daha tirbuşon da var olacaktı. Oysa ben ikisi de olmaz sanmıştım. Ama o var olduğunu biliyordu. Daha önce aldın mı? Bilmem Ne Pera otelinde hiç kaldın mı? Soracaktım. Sormadım. Kaldığını biliyordum. Hissediyoordum. Kâğıdı aldı, şarabı açtırmadı. Koluma girdi ve yeniden kalbimde yürümeye başladı. Alo! “Dinliyorum tatlım.” Beni dışında tutmak istiyor, dumanın yani, gelmemem için dil atıp, kaş göz edip duruyor. “Kim?” Sence haklı mı Z.? “Kim bebeğim?” Karleoparı. Sanırım beni küçümsüyor, ya da kıskanıyor. “O senin dostun B.” Sen zaten flâneur’sün, hayalkeşsin, okuryazar-sın, âşık adamsın, otur oturduğun yerde diyor. Bu durumda esrarkeş olamazsın, hem ontolojik hem epistemolojik açıdan imkânsız bu diyor. Dalgaya düşersen, tutunamazsın diyor. “Ben tutarım seni B. Ama önce okuyacağız, sonra sevişeceğiz. Sen kendini bana bırak bebeğim. Ben her şeyi planladım.” Sevişip okuyalım Z., sonra tekrar sevişip uyuyalım. “Müzik de dinleyeceğiz B.” Dinleyelim

Z.. “Banyo da yapacağız B.” Yapalım Z.. Sudan hiç çıkmayalım hatta. “Ben suyun ve köpüğün yazıyı beslediğine inanıyorum B. Bay K.’da öyle der ya!” İnceldim inceleyeceğim kadar Z., 30 mikrona kadar inceldim. Bir saniyede 100 bin derece üşüdüm, 10 bin watt yükledim Z.. “Ama bu imkânsız B!” Biliyorum Z.. O yüzden ben boşalmak istiyorum. Ardı ardına bin defa boşalmak istiyorum. “Bu imkânsız B.” Biliyorum Z.. Ben otobüste vapurda, meyhanede kerhanede, her yerde yazabiliyorum Z., her yerde. İğne deliğinde bile, uçan bir kutup kırlangıcının yaşaran yumuk gözünde. Alo! “Dinliyorum bebeğim.” Şimdi Z., ara sıra, dağın şemsiyesi biçiminde köpüren şarap gibi, acımdan anlamı kaybedebilirim, o yüzden kısa keseceğim. “Offfff! Uçmuşsun sen. Offfff! Âşık filan mı oldun?” Tersine, aşk negatif, iş negatif, sağlık negatif. Son bakışta bir aşka bile her şeyimi veririm Z.. “Sen ölmüşsün B, ya da yaşamıyor olmalısın!” Sen giderken oldu Z.. Keşke dönüp arkama hiç bakmasaydım. O an bütün harflerim buz tuttu Z.. Söyle Z., Yeni Melek sen misin? “Bilmiyorum A.” Âşık olunca yazamam, biliyorsun. “Bilmiyorum A.” Yazamazsam kurtulurum. “Anlıyorum A.” İyi ki dinliyorsun beni Z.. “Bir kısa film var, kutup kelebeğinin bakışıyla çekilmiş, feci bir şey. Adresini yaz, onu sana yollayayım.” Yazamam Z.. Dedim ya, hem ontolojik hem epistemolojik açıdan imkânsızmış bu. “Gel o halde.” Dönüşüm geçirdim Z., beşinci safhadayım. “Gregor gibi mi?” Evet onun gibi. “Ben de çok severim onu B.” Yüzükoyun yatıp da sırtüstü uyanmayan kimse yok ne yazık ki, ama Z., bu sözümü sen üstüne alınma. “İmparatorun Haberi var mı peki B?” Neden haberi var mı Z.? “Yola çıkacağından.” Bil-

miyorum Z. “Sorabilirsen, hem epistemolojik hem ontolojik bir kopuş olur bu B. Muazzam bir şey olur.” Hemen sorayım o halde, gelmeden sorayım. “Alo!” Buradayım tatlım. “Sormaya gittin sandım.” Ot var mı diye soracaktım Z.. “Var bebeğim, benim de aklımda deliot var.” Alo! “Dinliyorum bebeğim.” Bazı insanların karşılaşması orgazm ânı gibidir Z.. Her ikisinin de birbirine o an ve sonsuza dek adıyla seslendiği, adıyla bağlandığı, böylece güvenin ve arzunun, gerilimin ve zevkin hiç bir zaman azalmadığı, hani ya adil olma zorunluluğunun asla unutulmadığı – hayatı ören anlar gibi. Hani ya onunla ilişkiniz, ilk ya da son, rastlantısal ya da planlanmış, tek bir bakışma ânından uzun olmasa bile. Tabii, eğer rastlayabilirseniz. Ama bazı durumlarda rastlamak bir zorunluluktur Z.. Bakmayı öğrenmişsen, rastlamaktan başka çaren olmadığını bilirsin. Ben her ânın bir kalbi olduğuna ve o anlarda gördüğüm şeyin onun imgesi olduğuna inananlardanım. “Alo!” Dinliyor musun Z.? “Dinliyorum tatlım. Çok güzel dinliyorum.” O anda, sadece orgazm ânında, imge anlamdır Z., anlam hakikattir, hakikat ölüm, A. da Z.. Gene de, yazmak için bu yapışkan anların gelmesini, yaz düşüyle, kış düşüyle, ama dudağımda sigaramla, ayağımda cam pabuçlarımla tetikte bekliyorum. Başka çarem kalmadı Z.. Falazlar içinde hapsolmuş öyle bir geniş ve öyle bir dar zamanın içindeki, hani ya ânın tam kalbindeki ânı, tıpkı doğuştan anlam kuşkulusu, tutku delisi Bay A. gibi, ben de görür görmez tanıyabiliyorum. Ve onun, bu anların birinde kendisini hiç düşünmeden kendi fırtınasının içine kaldırıp çırılçıplak atmasını da, sonunda tüm acılara aşına olmuş, tüm sevinçleri yaşamış, tüm zevkleri tatmış adam

gibi kırk yaşında ölmesini de, bilsen deli gibi özlüyorum. Bana sorarsan derim ki sana Z., bu bile bir gelişmedir. Bu kendi kendine çok güzel bir sevişmedir. Bazen bu anlara rastlayabilmen için birlikte ne aradığımızı anımsaman gerekebilir, ama çoğu zaman gerekmez bu, ya da yolculuğun sonuna doğru gerçekleşir. Anımsamak bir tür kayganlaştırmacı gibidir. Her halükarda, arayış, sevgili Z., sonuca ulaşsın ya da ulaşmasın, tüm deneyimin kendisidir. “Ah!” Biraz cesaret Z., bir paragraf kaldı, ben de geliyorum bebeğim. Kendi kendine yarattığı bu kaygan anda A.’nın hep aradığı bir kitabı vardı, onları ararken başka kitaplardan ters piramit şeklinde kuleler yaptı, kulelere tırmandı. Kuleler yapmaya mecburdu ama, kulelerin ters olmaları gerekmiyordu ki! Ama birinde, kule tam yıkılacağı anda, A.’nın kâğıt kanatlarıyla kendisini boşluğa bir bıraktığı vardı Z., görmeliydin, Galata’dan Karaköy’e kadar kahkaha ata ata bir uçuşu vardı! Ah Z.! Ah Z.! O an anladım ki, o anladım ki Z., kafasının içinde dev bir projektörün 50 bin wattlık lambası cayır cayır yanan bu habercinin sözlüğünde ters düz, doğru yanlış, kararlı kararsız, rastlantı zorunluluk, imkânlı imkânsız, beyaz siyah, sert yumuşak, sonsuz an, gece gündüz, gidip gelmek, anımsamak unutmak, uçmak, konmak, delirmek, ölmek, seçmek sözcükleri yoktu. “Ohhhhh Ares! Nasıl güzelsin! Ah nasıl güzelleşmişsin! Söyle kim eksik bıraktı seni böyle?” Tek bir sözcük dışında, sözlüğü boştu A.’nın: Aşk. Tatlı ölümüne doğru uçarken, şiirin tümü, »yaşamla dolup taşan bir sözlük gibi beynine giriverdi«. Giriverdi Z.! “Şimdi gidip banyo yapmalıyım bayım. Yavru bir kuş gibi titriyorum. Sonra da uyuyacağım. Çok teşekkür ederim, tüm kalbim-

le teşekkür ederim. Sabırsızlıkla bekliyorum. Kutlama için mükemmel bir zamanlama!”

Caddeyi bıraktı, o kocaman kutu gibi binanın hemen önündeki sokaktan sola döndü. Şimdi kol kola değiliz. Yarım adım önümden yürüyor. Binaya bakıyorum, yeşil brandayla kaplanmış ve iskele kurulmuş çevresine. Hemen dibinde imkânlı bir yapı, bir iki üç dört beş altı yedi, off, nerdeyse imkânsızın iki katı. Adının tam üstüne bir kuş konmuş. The Marmara Pera. “Buralarda bir yerde olmalı B?” Soralım mı Z.? “Ah keşke adını unutmasaydım!” Soralım Z. Şu taksi durağına soralım. “Pardon bayım. Bir otel arıyoruz.” “Hangi oteli matmazel?” “Adını unuttum, sadece soyadı aklımda. Pera.” “Tam önünde duruyorsunuz matmazel.” “O değil, o değil bayım!” “Ama onun soyadı Pera işte.” “Hayır, o değil. Aradığım otelin adı ‘Bilmem Ne Pera.’” “İşiniz çok zor matmazel.” “Neden zor olsun ki? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.” Adam kumarbaz, adam sanki hinlik peşinde. Oltaya takılmış iki şaşkın balığa bakar gibi bakıyor yüzümüze. Bıyık altından gülüyor. Ben sadece dinliyorum. Gevezeliği Z. ediyor. Adamın yanına iki arkadaşı daha geliyor. Eğlenceye katılmaya. Koro yapmaya. »deniz kıyısındaki Portrane’den başlayan tatlı sağanakların bu günü bitmez tükenmez yolun tümü« “Hahahaha, hahahaha!” »Donabate Turvey Swords’un kederli kuğuları« “Hahahaha, hahahaha!” »bir sonat gibi üç bölümde at biniyorlar gözleri kara« “Hahahaha, hahahaha!” »bir Şövalye gibi dövülmüş her adımda zavallı kara taşığı« “Hahahaha, hahaha!” “Göbek adını da bilmiyorsunuz yani!” “Efendim?” “Hahahaha, hahahaha!” “Göbek adı dedim.” “Ne? “Ha-

hahaha, hahahaha!” “Evet ya, ‘Ne’.” “Hahahaha, hahaha-
haha!” “Bak!” diyor bakıyoruz, The Marmara Pera’nın da
baktığı yola. “Hahahaha, hahahaha!” Elleri birbirinin göğ-
sünde, iki sarhoş kuğu gibi bakıyoruz, birimiz beyaz biri-
miz kara. “Hahahaha, hahahaha!” Glavany Sokağı’nın ha-
fif yokuşundan »Botticelli iniyor şanzımanı bağırta bağır-
ta« Hotel Belle Vue’nün önünden geçiyor. “Hahahaha,
hahahaha!” »kanıyor lastikler boşalıyor vınlayan bir ses
çıkıyor asfaltta« “Hahahaha, hahahaha!” »bütün cennet
büzükteki« “Hahahaha, hahahaha!” »o büzükteki« Ayak-
larımız hiç kıılmadan, bisikleti izliyor yavaşça sağa
dönen gözlerimiz, bisiklet The Marmara Pera’nın önün-
den sağa dönüyor. Ayaklarımız sabit, gövdemiz hiç kıılmı-
damıyor, sadece gözlerimiz kafalarımızın üzerinde, kafa-
larımız boyunlarımızın üzerinde, ağır ağır 180 derece dö-
nüyor geriye. Botticelli sokaktan indi, sağa döndü, gözle-
rimizin önünden geçmeye hazırlanıyor, bize bakıp göz
kırpıyor, boyalı ellerini gidondan çekiyor, kollarını hafifçe
kaldırıp dirseklerinden büküyor, sallıyor, sallarken iki
eliyle birden otostop işareti yapıyor, birkaç kere neşeli
neşeli. Sonra tekrar gidona yapışıyor boyalı elleri, bisiklet
caddeden sola, ters yöne dönüyor, Botticelli sırtında, ga-
zete kâğıdına sarılmış kocaman bir tuval taşıyor, resmin
kenarından sapsarı saç telleri sarkıyor, giderek çoğalıyor,
uzuyor saçlar, hafif bir rüzgâr iteliyor bisikleti, gazete kâ-
ğıdını yırtıyor sarı saçların uçları, masmavi köpük izleri
bırakıyor bisikletin tekerleri, ve tekerler, Şişhane’ye doğ-
ru döner dönmez, yokuş aşağı ve bereli, gözden kaybolu-
yor Botticelli. Sakın ha, uçuşan uzun, sarı dalgalı saçlar,
arka tekerleğe dolanmamalı, yeryüzünün en beyaz en çip-

lak, en hünerli en vahşi, şairle evlenecek kadar deli, korkusuz ve uykusuz dansçı kızı, boynunu kırmamalı. Yokuş aşağı inerken, »eve giden iyi bir oğlan gibi«, sakın durma Botticelli! Durursan da, el frenini çekmeyi unutma, atının dizginini bağlamayı, atının başını okşamayı, bisikleti ya da, yan yatırmayı... Hı hı ve »ah şimdi cenin zarında olmak yeniden«, »sadakat olmadan«, »parmaklar olmadan«, »çürümüş aşk olmadan«! Solunda hep deniz olacak, solunda bir çöl, çölde bir yaratık belirirse, »yürümekten ayakları şişmiş Akhates« aşkına, dönüp bakma Botticelli, »şimdi yorgun saçlar çekilmiş«, »dişetleri çekilmiş«, »çekilmiş ev«, sen hep kırmızı ve köpüklü aşkı, »altın kadar sağlam«, sen hep açık mavi açık sarı, beyaz ve gülkurusu boya Botticelli. Bak işte, »kısacık bir savurganlığın ardından«, sarhoşluğun »en parlak zamanı«.

»Ah, biliyorum, hiç durmadan kan ve ter içinde ite kaka yol alan kaç başkalaşımda konakladı Şair. Geçmişin karabasanı, Cizvit ruhunun adını fısıldadığı sokak araları, kapanan uçları alfabenin ve bir alev topunun üzerinde ilerleyen posta arabası. Bir gün o da bitecek, her yerde o takınaklı, münzevi korkularına varan Saint-Lô dönemeci daha kaç kez dönülecek, ve hiç olmadığı gibi olacak her buluşmada, sadece bitmiş teninden kopacak, var olmak yerine, kızgın bir yüklüğün kavrulmuş gömleği. Mutlu eder bu şairi, azalır ve söner sızlanmaları, ve giderken, kötürüm bedeni için boşuna oyulan toprağa, mutluluğa ve kokuşmuş bir uygarlık rüyasından sakat doğan aşkına ağlıyor hançerlenmiş yüreği. Nicedir onu taşıyan ve sabrı çok yakında onun da sabrı olacak olan bu yaşlı dünyaya. Harflerine vuran ışıktaki, yüzeyin tam altında olacak, kaç

toz kulesinin saçıldığı atomlar yatağında, önce bir bütün, sonra ayrışacak, ve sürüklenecek toprakta. Yapıtın günden güne büyüyen uçurumunda, ağır bir iç çekiş, sonunda belki uçurumdan denize, ondan bir parça, bir sıla, bir in-termezzo. Gümüş bir kadehin içine konulmuş kalp değil. Bir dönümde bin ton kurtçuk şiir. Hem yiyor, hem ele veriyor Şairini.«

Boynumuz ağrımıştı. Tekrar 180 derece geriye çevirdik başımızı, ama aynı yönde. Adamlar hâlâ önümüzde. “Hahahaha, hahahaha!” Adam, “Botticelli iyi ki Taksim tarafına dönmedi” diyor arkadaşlarına. “Hahahaha, hahahaha!” Biz de gülüyoruz bu söze. Ayakları toprağa yapışmış iki bitki. “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Ağrıyan boyunlarımızla. “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” »müüüüüüde şimdi« diyor adam, diyoruz kakhahayla. »müüüüüüde, müüüüüüde« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” “Hayır hayır, yorgun değiliz bayım.” Evet evet, daha sevişeceğiz Z., diye bağırıyorum, çok sevişeceğiz. Hemen elimle ağzımı kapıyorum. “Hahahaha, hahahaha!” Duyuldu mu acaba? “Hahahaha, hahahaha!” Biz de gülüyoruz benim sözüme. “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” »Mezarı da ısıt« öyleyse, »söyle sözcüğü« »mutlu günler koparır gövdeyi döker gözyaşı« »bugün Casusun Dügüngünü yedi beş-yıl geçti« »ah melezçamlar«, ah »mantarmeşesinin kabuğu gibi resmedilen acı« »ağır bir geyik yavrusuyla Liverpool Londra ve« Ankara’dan »gelip«, ah »o günü harcadığı dereler« »uzayan gölgelerin ardında hıçkıra hıçkıra ağlıyor amerikançınarları« Adamlar hıçkıra hıçkıra ağlıyorlar şimdi. “Hühühühü, hühühühü!” “Hü-

hühühü, hühühühü!” Biz nasıl dayanalım, biz de zırlıyoruz. “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” Adam »doğrusu hoş tavırlı« “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” »iyiliğin ve kötülüğün ötesinde tatlı dilli kibar« “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” »uygun ânımı kolluyor hiç kin gütmeden« »biraz endişeli biraz hilekâr« “Hühühühü, hühühühü!” »aranırken alaycı sözlerini bu faunus’ların« “Hühühühü, hühühühü!” »bu zeki nympa’ların« “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” Yeter artık ağlamayın diyor adam. Arkadaşları gülmeye başlıyor. “Hahahaha, hahahaha!” »kibirli Swift’i fırlatırken ileriye göğüslerken Stürmer’lerin dalgasını« »anlıyorum nihayet esas fiili« “Hahahaha, hahahaha!” »o ki tek başına i halinde« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” »sevmek için alçalmıştım« “Hahahaha, hahahaha!” »korkusuz dansçı kız« “Hahahaha, hahahaha!” »suların yüzünde bana doğru süzülürken« “Hahahaha, hahahaha!” Nasıl kurtulacağız bu adamlardan Z.? “Hahahaha, hahahaha!” “Bilmiyorum bayım, hahahaha, bilmiyorum, hahahaha, hahahaha!” »eski karanlıklardaki arzuların korkusuz kızı ve flamingo« “Hahahaha, hahahaha!” Ben çoktan borçlanmaya başladım Z., hahahaha, hahahaha. »git artık altı yedi sekiz ya da« “Hahahaha, hahahaha!” “Sanırım ben de bayım, hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” »tek güverteli küçük tekneyle git« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Gitmemiz lazım Z., hahahaha, ele vermemiz lazım. “Hahahaha, hahahaha!” Kol kola girmeliyiz Z.. “Hahahaha, hahahaha!” Kök kökeyiz bayım. »otobüse bin kime ne« “Hahahaha!” »yürü« “Hahaha-

ha, hahahaha!” »bir asansör dilen« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Bu iyilik çok fazla Z.. “Hahahaha, hahahaha!” »yollan evine« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Ya bunlar her gün böyleyse Z.? “Hahahaha, hahahaha!” »Holles Caddesi’ndeki örümcek ağı kulübene« “Hahahaha, hahahaha!” Ah Z.! “Hahahaha!” Ah Z.! “Hahahaha, hahahaha!” Bunlar her gün herkese bir bulgur verse?” “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Tasın yarısı çoktan doldu Z.. Merhamet. Merhamet Z.. “Hahahaha, hahahaha!” Kaçalım Z.. “Hahahaha!” Bu iyilik çok fazla Z.. “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Karşılıksız olamaz bu iyilik Z.. “Hahahaha, hahahaha!” İstemeseler de. “Hahahaha!” Tas dolunca domalacağımı hissediyorum Z.. “Hahahaha, hahahaha!” Merhamet. Merhamet Z.. “Hahahaha, hahahaha!” Ah, hahahaha, Z., hahahaha hahahaha! “Hahahaha, hahahaha!” Bana, hahahaha, adımı söyle Z., hahahaha hahahaha! “Hahahaha, hahahaha!” Ah Z.! “Hahahaha, hahahaha!” Ah Z.! “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Sevilen dudaktan uçup gitti ismim Z.. Merhamet. Merhamet Z.. “Kaçalım B, hahahaha, kaçalım çabuk, hahahaha, hahahaha. “Hahahaha, hahahaha!” “Bırak esrarı B, hahahaha, bırak B, hahahaha, hahahaha, bırak şiiri, hahahaha, hahahaha.” “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” »bırak gülümsemeye devam etsin kaplan« »eve yollar döşeyen kalplerimizde«

Kaçıp otele sığındık. Kapıdan girer girmez karşımıza çıkan iyi giyimli bir adam dehşetle yüzümüze baktı. »Ağzını kulaklarına küpe olacak şekilde açtı ve gözkapaklarıyla la ceviz kırmak istiyormuş gibi sıkı sıkıya gözlerini yum-

du.« Adamın, »öküz gözü kadar koca damlaların düştüğü yağmurlu bir gecede yavrularından biri öldürülen değişken renkli bir hayvanın Bay Muaviye'nin son düşünde görüp not ettiği iki küçük ayak üstüne konmuş pudralı yüzüne« benzer bir yüz taşıyan gölgesi bizi geçip dış kapıya uzanmıştı ki, ardından mekanik bir ses duyuldu: »Andrew O'Phlegethon, tüymekte hakikaten acele ediyorsun.«

2.

İlk keşif toplantısı hariç demiştim, sonuncusu demeliydim. Ama diyemezdik çünkü bu deneyi henüz yapmamış, deneyimi yaşamamıştım. Bugün artık aklımda. Sabahattan beri, onu yıllar sonra Sütüş'te gördüğüm andan beri aklımdaki üç şeyden biri: okumak, sevişmek ve dalgaya düşmek. Hoş, ilki bir gökyüzü olayıydı ve bunda ne dalgalardan ne de sarhoşluğun aydınlığından – söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler, hani ya geçmiş yüzyılda kalmış mükemmel yaşımdaki, 19 yaşımdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Ama iyi ki oynamıştık, iyi ki bakmış ve iyi ki aldanmıştık birlikte. Bugün artık yeni bir yüzyılda, hatta yeni bir binyılda ve bugün ayın 19'u olduğuna göre, tam 9 gün sonra 42 yaşına basacağım. Ne çok yaşamışım! Rakamlar toplanınca, Olympos Dağı'ndaki bayların yarısı kadar yaşamışım. Dokuzun uğursuzluğunu düşünüyorum ama aldırmiyorum.

Çünkü sekiz sonsuzdur, ve 213 numaralı odanın kıdemli sakini oyunbaz kumarbazın çektiği kurada gökyüzü Bay Z.'ye, denizler Bay P.'ye, yeraltı da Bay H.'ye düştüğüne göre, bir üçtür ve iki de ikidir. Ya da $8=\infty$ 'dur, $1=3$ 'tür ve $2=2$ 'dir. Herhangi bir faturanın meblağı da yazıyla ve aralıksız yazılabilir. O zaman da, sekizsonsuzdurbirüçtürve ikide ikidir. Tüm savaşların ve faturaların nedeni sevgili dostum, pek ve âlâ, 3 güzel bayan arasındaki at yarışı olabilir. Herkes bilir ki, genç kumarbaz Bay P., üstünde en güzeline yazan altın elmayı Matmazel H.'nin aşkını vaat eden Bayan A.'ya ya da Bayan V.'ye vermiştir. Nasıl ki en sevdiğim 3 aylaktan 1'i olan Bay Y. A. çamurdan ve rutubetten çok daraldığı bir gün yalınayak kaçıp domates yetiştirmeyi seçtiyse, »her yazar da kendi okuyucusunu kendisi seçmelidir«. Ve bana kalırsa, okuma edimi bir sıraya bağlı kalmaz. Okur, bir kitaba istediği sayfadan, istediği tümceden, istediği sözcükten, istediği harften başlayabilir. Kitap artık onundur. Ama her zaman iki ikidir. A ve Z gibi. Ben her kitaptan daima iki kopya alırım. A ve B kopyası. Biri okunmak ve hırpalanmak, diğeri sadece bakışmak ve yaşanmak içindir. Ve ikisi de birbirinden güzel, birbirinden değerlidir.

Upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve siyaha boyamış. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha fazla pozlayabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici. Ah, hâlâ esrar kadar güzel – çantasında derin ve keskin garmet kırmızısı bir şişe şarap, ekmek ve peynir taşıyan bu özlenmiş haliyle, esrardan bile güzel. Aklındaki buz

müziğiyle Yaralı Venüs kadar güzel. Yanan ciğerimin öğütülmüş tatlı teri kadar güzel. Yaşayacağım an onu bana geri getirir mi bilmiyorum ama, onu hissedebiliyorum. Z.'yi bilmek istemiyorum, sadece hissetmek istiyorum ve hissedince mutlu oluyorum. Şu an mutluyum, çünkü onu hissediyorum, iyiliğin iplerinin hiç kördüğüm olmadığını, olmayacağını, çünkü iyiliğin iplerinin saf arzudan dokunduğunu bir kez daha hissediyorum. Bu tümceyi bana Karleoparı anımsattı, oysa yazalı çok olmuştu, hatta Bay H.'yi okumadan önce yazdığımı hatırlattı, hatta bunu bana babamın söylediğini ve benim yazdığımı hatırlattı: Merak etme, su yatağını bulur oğlum. Ve iyiliğin ipleri hiç kördüğüm olmaz, çünkü iyiliğin ipleri saf arzudan dokunmuştur. İşte bu yüzden bu yolculuğu bitirebilmeliyim, çünkü arayışım saf arzudan dokunuyor ve kördüğüm olması mümkün değil. Demek istediğim, tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Anlamadım! Dinlersen anlamazsın. Anlamak istiyorsan birlikte görmeli, hissetmek istiyorsan birlikte söylemelisin. Söyle, hangisini istiyorsun? Hissetmek istiyorum. Öyleyse birlikte söyleyelim. Yum gözlerini. Hazır mısın? Hazırım. Tesadüf yoktur. Duydun mu? Evet. Bir kez daha söyleyelim. Tesadüf yoktur, yaşanmamış tesadüf vardır. Duydun mu? Evet. Bir kez daha birlikte söyleyelim mi? Hı hı. Tesadüf yoktur, yaşanmamış tesadüf vardır. Duydun mu? Evet. Neydi? Tesadüf yoktu. Hissettin mi? Evet. Şarkı gibi söyleyelim mi bir de. Tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Aç şimdi gözlerini. Gördün mü, tesadüf yoktu! Gördüm. Gördüm ve inandım Bay A.

İşte gene, daha 10 gün önce, Aralık ayının 9'unda, hani ya bayramın 2. günü geldiğimiz Tepebaşı'ndayım. O akşam Bay B. Audi 4A otomobilini meydanın altındaki çok katlı otoparka bırakmış ve birlikte yeryüzüne çıkmıştık. Madam P., ben, Bay B. ve eşi, ya da Bay ve Bayan K.. Beni çatı katımdan ve çöp adamın, bilardo masasının değil ama en az onun kadar zehirli ve sarhoş edici pinpon masasının ve sepya radyonun gözleri önünde sınavda kopya çeken çocuğun tedirgin heyecanıyla yazıyor olduğum kitabımdan en kötü ihtimalle 8 saatliğine ayıracak bu mola, Madam P.'nin düşünüyebileceği diye çok korkuyorum ve hayatın defteri neyle şifrelenmiş bilmiyorum. O zaman Pera Palas'ın tadilatına başlanmış mıydı anımsamıyorum, zaten göremiyorum. Adının ve bedeninin çıplaklığındaki esrarı yeşil branda ve iskeleyle benden ve tüm dünyalı gözlerden gizlerken acaba ne düşünüyor, aklında ne var? 411 numaralı odası mı? Şafağın Gözü Matmazel M.'yi, ya da kod adıyla söylersek, yazıyla otuzbinmarklık senedi bozdurmadan kurşuna dizilen fettan kadın H21'i, kendisinden 33 yaş genç olan karısı ile yedi yıl boyunca dünyanın bütün kırlarında kelebek toplayan ve kurutan izci çocuğu, hani ya mutluluğu elde etmenin yolunun çiçekleri mesut etmekten geçtiğini bildiği için bir kış ayının 8 numaralı günü ölen Bay B. P.'yi, gece yarısı vagonlar arasında mecburen şalsız ve çorapsız, anadan üryan mekik dokuyan korkusuz ve talihsiz, çok dalgın ve vahşi dansçı kız Madam I. D.'yi, kuşların efendisi Bay A. H.'yi, hatta, ve hatta hatta, gözünden hiçbir çöp kaçmayan güneşin yolunu gözetlemekle görevli olduğu halde uyuyakalan ve sonunda zalim Ares'in dağlara çekilmeden önce son bir kı-

yak yapıp horoza dönüştürdüğü Alektryon'u ve mavi kanlı asiller sürüsünden daha birçok kadını ve erkeği özgürlüklerine kaçırarak Express d'Orient'in bir zamanlar içinden geçtiği bir otel – onarılmaya neden boyun eğer ki? Tohumlar yeşermeden ağzına dinamit lokumu yerleştirip, mümkünse dişlerine zarar vermeden ama, kendini havaya uçursa, zamanın toprağına karışsa, çok daha iyi! Ama bunun için bile en azından 2 kişi olmak gerekli, ya da 3 ya da 1, hani ya bir Mösyö R., ya da Mösyö É. L.. Ama The Marmara Pera ışıltı ışıltıydı. Gene de nerede olduğumu çıkaramamıştım. The Marmara Pera yazısını okuduğum halde çıkaramamıştım. İsmimin üzerindeki kuş yüzünden sanırım. Akşamdı, hava kararmıştı ve Bay B. bizi, biz dördümüzü, Nevizade'deki Yakup'un Meyhanesi'ne götüreceğini söylemişti. Aklımdaki kitabımın içinden merdivenleri kullanarak yeryüzüne çıkarken içimdeki duygu, aynı bugün sabah sevgili Z. ile birlikte cadde boyunca yürürken ve taksi durağının önünde dolanıp dururken kapıldığım duyguydu. Çok kar altından iyi dilekler ya da güle güle gibi bir şey. Kendi çevremde birkaç tur attım, nereye geldiğimizi, hangi uzay boşluğunda, hangi galakside olduğumuzu anımsamaya çalıştım. Tıpkı bu sabah gibi. Olmadı. Tam dördüncü tura başlamak üzereydim ki, Madam P., Bay B. ve eşi, ya da Bay ve Bayan K. da aklımdaki kitabımın içinden merdivenleri kullanarak yeryüzüne çıktılar ve yanıma geldiler. Şu tarafa yürüyeceğiz dedi Bay B. ve eliyle The Marmara Pera'nın bize göre solundaki kuşun tam gözünün önündeki sokağı işaret etti. Yürümeye başladık. Hâlâ neredeyiz bilmiyorum. Hâlâ sarhoşluğun aydınlığında kaybolmuş gibiyim. “Daha önce Yakup'un

Yeri'ne gittin mi Bay A.?" Hayır gitmedim. Ama Nevzade Sokağı'nda çok içtim, oradaki meyhanelerin çoğunu bilirim. "Yakup'un Meyhanesi bambaşkadır Bay A.." Âlâ ve rânâ, Bay B.. Görelim bakalım. Ne zaman ki, hani ya kaç dakika kaç saniye kaç salise sürdü bilmiyorum ya da sonsuz kadar uzundu çünkü oteller meydanı ardımızda kalmıştı, bir adım önümüzde yürüyen Bay B., Bay F. A.'nın eski ahalisini »Bunlar artist acenteliği, tefecilik, pansiyonculuk ve tellallıkla geçinirler, her lisanı konuşurlar, hiçbirisini okuyup yazamazlar, Türkçe imzalarını atmaya bilirler ve zabıtan tanıdıkları çoktur« diye anlattığı Asmalımescit Sokağı'na döndü, o zaman uyandım. Dünyada bulunduğum yeri anlar anlamaz içimde korkunun kıvrıntısı kalmadı. »Marsilyalı bir 'souteneour', Napolili bir 'lazarone', Şikagolu bir 'gangster' kendini Asmalımescit'te yabancı saymaz.« Ben de bu dünyalı bir flâneur'düm. Ah seni Ariadne'nin toptancısı dedim, burası Nevzade değil ki! "Ben buraya Nevzade diyorum" dedi. İyi halt ediyorsun dedim. Sen akraba evliliğinden mi doğdun B! "Hıı?" dedi. Bu âna kadar şüpheliydim ama, şimdi neden kendini kendi baltanla tam orta yerinden ikiye böldüğünü anladım Bay B.. Bu kez anımsadı. "İplik eğirmek şiir yazmaktan çok daha güvenli Bay A." dedi.

Sarhoşluğun daimi aydınlığında balıkgözlerle yürürken, hani ya eğer o sizin yazgınızsa, size isimler eşlik etmeli. Var olan ve doğru olan isimler. İnsan ya da nesne, yanınızda ya da aklınızda, eşlikçiniz ya da eşlikçileriniz, olmayan ya da yanlış isimlerse, haliniz duman demektir. Avlanmanız an meselesi. İnsanın en iyi bildiği yerde ya da en sevdiği insanda kaybolması kadar korkunç ne var?

»Aşk kalbe isimlerden girer, isimlerden çıkar. Bu sözümü unutma.« Film izleye izleye şişeceksin P.. Bir şey olmaz. Hem çok güzeldi. Sen de izlemelisin. Ben düştüyüm. Kitap okuyamıyorum artık, gözlerim izin vermiyor. Acıyorlar bana. Sen neler yaptın? Çok güzel diyaloglar yazdığımı sandım. Nasıl ya! Yazamadın mı? Yazdım ama ben düştüyüm ya! Yaaa? Havaya yazdın o zaman! Havaya dumandan şatolar mı yaptın? Aaaaah! Hemen uyanmalıyım. Bir post-it kaç hayat kurtarır? Bir. Uçmalıyım, duman dağılmadan anımsamalıyım. Bir post-it kaç hayat kurtarır Z.? Uyan B! İki. Uyan, uyan! Bir post-it kaç hayat kurtarır Z.? Uyan A! Uyan B! Uyan! Üç. Ağlama Bay A.. Oku hadi. Devam edelim bebeğim. Ama bu kez iki kişiydik ve sanırım o yüzden bu kadar şaşırmıştım. Çok bile yaşamışım. Dokuzun uğursuzluğunu düşünüyorum ama aldırmiyorum. Çünkü sekiz sonsuzdur, bir üçtür ve iki de ikidir...

Peki ama bu sabah bizi, hani ya sarhoşluğun sevinçli aydınlığında kaybolmuş, yalnızlaşmış, çoğalmış Bay A. ile Matmazel Z.'yi bulup tekrar meydana getiren neydi? Bay D.'nin mekanik ama ürkünç tümcesi mi? Yoksa Bay S.'nin Almancası, Bay B.'nin bisikleti ya da Bay W.'nun Türkçesi mi? Bilmem? Hiçbir fikrim yok Karleoparı! Havada uçuşanlar Bay A., göbeği beyaz tüyleri açık sarı Matricaria Chamomilla L. sapları mı, 1 ya da 2 yeşil yapraklı, yoksa mavi ve gülkurusu hayalimsi kumaşlar mı? İstiridye kabuğundan bir küvet mi o, yoksa bir tabut kapağı mı? Köpüklü bir banyo hayali mi? Venüs'ün yeniden doğuşu olabilir mi? »Hakkında her şeyin doğru, her şeyin yanlış ama hiçbir şeyin saçma olmadığı tek şey«, aşkın metafiziği mi acaba? Çölde oturduğunu henüz görmediğiniz, acı kalbini

sevinçle yiyen çıplak vahşi yaratık? Kim peki? »Hangi kötü tesadüf, iyi yürekli bayan, sizi hayatınızdan etti?« 1 taksi şoförü mü, 3 taksi şoförü mü – sizinle dalgasını geçti? Hiçbir fikrim yok Karleoparı! Ama senin ne güzel ismin var! Tarih kaç kat Karleoparı? Peki ya zaman, alt alta hangi katta birikiyor? Ah adımı bir kez söylese, noktalı ama, illaki noktalı! Bazı noktalar tümcenin noktası, bazı imlalar tümcenin imlası. Ah, bir anımsasa!

Ben burayı biliyorum Z. dedim, suyu içilen sevinçli bir bardak gibi! Tepebaşı burası. “Günaydın B dedi.” Belki elli kere geldim bu meydana ama hiç bu yoldan gelmemiştim. Hep İstiklal’den yürür, Odakule’nin oradan dönerdim Z.. Döner dönmez de hep Haliç’i görür şaşırırdım. O zaman Z., senin aradığın Bilmem Ne Pera burası. “Neresi yaa!” Dönsene arkanı. İşte şurası. “İskeleli bina mı?” Evet ya, brandalı ve iskeleli bina. “E burası tamirde!” Günaydın Z., günaydın, burası 2 yıldır tatilde. “Ne yapacağız şimdi ya?” Hani her şeyi ayarlamıştın Z.? “Her şeyi demedim B.” Her şeyi dedin diye aklımda kalmış Z.. “Eee, nereye gidiyoruz, planladın mı her şeyi dedin? Evet, ama tam değil dedim ben de.” Sahi öyle demiştin, anımsadım. Otele gideriz biz de. “Hangisine?” Meydandaki 3 otelden en emektar olanına. Bak! Görüyor musun Z., 3. katı 2. kattaki 2 Kariyalı kadın omzunda taşıyor? “Hotel Belle Vue. Harika B, ne kadar ince bir işçilik! Kadınların yüzlerindeki kederli bekleyiş su kadar canlı A!” Hadi birlikte söyleyelim Z.. “Söyleyelim B. 3 kere.” Hotel Belle Vue. Hotel Belle Vue. Hotel Belle Vue. Hissettin mi Z.? “Elbette B. Hemen gidelim A, gidip hemen o balkonlu odayı tutalım.”

“Ne yazık ki o oda dolu matmazel. 8 dakika önce tutuldu.” Demek öyle bayım, ne hoş! Duydun mu Z.? Karyatidlerin elleri ayakları, dudakları memeleri, karyatidlerin her yeri Z., karyatidlerin en zor yontulan öpüşleri Z., Küçükçekmece Gölü’nün dibinden çıkarılan taşlardan yontulmuş. O yüzden böyle yumuşak ve kederliler Z.! “Bayım, ön cephede boş odanız var mı?” “Elbette var matmazel. Hemen yanındaki 212 numaralı oda boş.” Duydun mu Z.! “Görebilir miyiz peki?” “Hemen efendim.” Resepsiyon görevlisi önünde duran çana avucuyla basar basmaz bir çanoğlanı bitiyor dibimizde. Kapıdan girer girmez sağ tarafta, merdivenin altında bulunan resepsiyondan uzatılan anahtarı alıyor ve önümüze düşüyor. Odayı birlikte görür görmez aradığımız iç mekânın da burası olduğunu hemen anlıyoruz ve Haliç manzarasını daha iyi görebilmek için tam üstündeki 312 numaralı odayı tutuyoruz. Oda ücretini peşin istiyor resepsiyondaki görevli. Hemen ödüyoruz. “Keşke 8 dakika önce gelen siz olsaydınız bayım” diyor adam. Neden ki der gibi bakıyoruz yüzüne. “Sinemacı banker müşterimiz sıkı pazarlık yapınca, oda fiyatında maalesef yarı yarıya indirim yapmak zorunda kaldım” diye açıklıyor kadim hüsrânını. Bu durumda biz sazan mı olduk demek istiyoruz ama sadece birbirimize bakıp gülümsüyoruz Z. ile. Niyeyse adam da gülümsüyor. Böylesi daha iyi bayım diyorum. 3. katın manzarası harika. Böylece 2 taş kadının yanından daha da uzaklaşmış, onları bir kat yukarıdan ve çaprazdan dikizleyecek bir konum alıyoruz. Bana ne taş kadınlardan, hayalet adamlardan, oyunbaz bankerlerden! Benim Yaralı Venüs’üm yanımda zaten. Çanoğlanı delikanlıya bahşişini

verip bir an önce göndermek istiyorum. “Bir şey değil efendim” diyor, hafifçe gülümsüyor. “Kahvaltıya inebilirsiniz efendim, yemek salonumuz giriş katın altında ve servis on buçuğa kadar devam ediyor.” Beyaz üniformasının yakasında ismi yazıyor. Teşekkür ederim Karl.

Her yer kıpkırmızı, ateş gibi yanıyor. Mahalleli, yangını seyretmelerine izin vermeyen polisle çatışıyor. Komşusunun trajedisini temaşa ederken el çırpma, bağırma, ısrarla ‘Atla atla!’ demek istiyor. Daha dış kapıdan girerken ıslak tahta yanık yağ, antrede mekanik harf nota, asansöre yürürken korda alev alev üşüyor demir, asansörü beklerken lobiden göz kırpmaya kütüphane, asansörde yan yana çırılçıplak tüylü 2 çerçeve kelebek, kapının ardında savaştan kaçan 9 atın geçtiği nehir, Karl odanın kapısını açarken kızgın kılıca düşüyor 1 damla ter, odada konmuş ve göçmüş misafir gölgeler – kokan otel. Genzimiz yanmıştı, ama kapıyı çanoğlanının ardından örter örtmez birbirimize sarıldık. Odanın ortasında sevinçli bir rüyadayız. El ele tutuşup çocuklar gibi zıplıyoruz, zıplarken el ele 2 ceviz gibi fırfır dönüyoruz. İyi ki geldim Z.. “İyi ki buradasınız bayım.” Şu odanın güzelliğine bak Z.! “Bakıyorum, bakıyorum ama inanamıyorum bayım!” Antika bir saray yavrusu bu Z.! “Evet bayım evet, tam olarak öyle, âlâ ve rânâ, hatta vay canına! Vay canına, vay canına!” Birlikte 3 kez daha. Vay canına, vay canına, vay canına! Önümüzde Haliç akıyor Z.! “Aferin ona ve aferin sana B.” Gülümsüyor elleri pencerenin önünde, ve gülümsüyor kapkara ellerim bembeyaz ellerinin içinde. Ve sırtında eski İstanbul Z., melankolik melodik düşüncelerini çırılçıplak dile getiriyor. “İstanbul bizi seyretsin bayım! Şu ağır

vişne perdeleri iyice kenarlara çekelim.” Hadi birlikte 3 kez daha. Çırılçıplak tüylü kelebekler, çırılçıplak tüylü kelebekler, çırılçıplak tüylü kelebekler! Etekliklerinden tu- tuşmuş, acelesiz el ele. Döküm kalorifer peteklerinin için- deki kaynar su metalden sonra bacaklarımızı ve bizi sar- malayan havayı da ısıtıyor, ısınan hava yükseliyor, gözle- rimizin önünden bükülerek geçiyor, pencereden dışarıya akıyor. Ve uzakta Haliç’in göğsüne yaslanmış eski İstan- bul, bu sarhoş havada bir çingene gibi dans ediyor. “Ben- ce yeterince hislendik A.” Öyle olsun Z.. Söyle şimdi ne yapalım? “Bence bir kahvaltı daha yapalım.” Saat kaç Z.? “9’a geliyor B.” Ne? Seni hain tanrıça! “Hahahaha! Tam olarak 9 ½ A.” Hadi öyleyse, kahvaltıya inmeye hazırlana- lım. Çantalarımızı fırlatıp atıyoruz yatakların üzerine. Pal- tolarımızdan kurtuluyoruz. Siyah ve beyazımsı gri berele- rimizi savuruyoruz. Her yerimi yoklayınca anımsıyorum. Bu yoklama faslı kaç saniye sürüyor hatırlamıyorum. Si- garam bitmiş Z.! Z.’nin sesi banyodan geliyor. “Bu şam- puanlar bol köpüklü banyo yapmak için az B!” Aşağıya inince ben isterim Z.. “Bayım, banyo çok güzel, şu jakuzi- ye bakar mısınız?” Jakuzi mi? Vay canına! Z.. Z.. Z.. 3 defa ve sonsuza kadar 3’er defa Z.. “Oda aynı zamanda çok da konforluymuş B.” Bize televizyon gerekmez. Ama mini buzdolabını televizyonun altındaki kapaklı dolabın içine saklamış olabilirler Z.. “Evet, burada. Ama sanırım fişi ta- kılı değil B.” Ben takarım Z.. “Taktın mı?” Taktım Z., ça- lıştı mı? “Çalıştı bayım.” Ayrıca klima da var Z.. “Hiç üşümeyeceğiz bayım. Âlâ ve rânâ!” Güneşlik olarak stor perde de. “Gerekmeyecek A.” Artık inelim mi Z.? “İnelim B. Ama çantaları böyle açıkta bırakmayalım.” Nereye ko-

yalım Z.? “Gardıroba B.” İçinden Olympus’umu alıp boynuma asıyorum. Perdeleri açık bırakıyoruz, pencereden görünen ırmak odaya girer girmez kıpkırmızı oluyor. Aklımda dönünce yaşayacağımızı umduğum cümbüş, odamızdan çıkıyoruz. Z.’nin aklında ne var hiç bilmiyorum. Yıllarca sustuğu için mi bilmiyorum? Bilmiyorum. Ama onu hissediyorum. Kırmızı asansöre biniyor ve giriş katına iniyoruz. Asansör buraya kadar. Yeraltına yürüyerek iniyor bütün ruhlar. Ben sigara alıp hemen yanına gelirim, olur mu Z.? “Bana da bir Winston süper light alır mısın?” Alırım Z.. Alırım. Ama o duvar biraz nemli miydi? “Sana öyle gelmiştir A. Atlar resimde koşamazlar.”

Odakule taşının önüne gelince birden durdum. İçi gölgelerle tıka basa dolu kıpkırmızı bir tren, günışığında ezilince parlayan paslı rayları acıtarak tam önümden geçti. Sıçrattığı çamurlu su pantolonumun paçalarını ıslattı. Arkasından sağa baktım, son vagonun parapetinde iki çocuk gölge var, baş aşağı asılmış sallanıyorlar. Hayret, hiç de mutsuz görünmüyorlar, belli ki çok eğleniyorlar! Bu yüzden bu düşünceyle 2 saniyeden fazla oyalanmadım. Treni Tünel’ine uğurladım ve uzayıp giden caddede bu kez sola doğru bakındım, aklımda ne var anımsamaya çalıştım, sigara, hemen unuttum, çünkü yoğun bir Narcissus poeticus kokusu alıyorum, bir yere kaybolma diyorum yanımdaki satıcı kadına, dönüşte 2 demet alacağım. Ama yanından koşarak geçersen anla ki unutmuşum demektir, o zaman bana seslen. Benim adım A.. “Biliyorum delikanlı,” diyor, “herkes bilir A’yı.” Adımı yanlış söylese de, gözleri buz mavisiydi ve bana delikanlı demesi hoşuma gitmişti. Demek ki aynaların hissetmeden söylediği yaşta değilim,

ama bu kokuyla aklımdaki sigarayı nasıl içerim? Aklımı sımsıkı tutup koşmaya başlıyorum, en yakın büfe şu tarafta olmalı. Sola dönen 3. sokağın köşesinde, sokağın çığ et kokan ağzında işte. Bir uzun 2001 bayım, bir kutu da kısa Winston süper light istiyorum. Laz büfeci, kusursuz şiveli İngilizcesiyle, “Winston Subtle Silver mı?” diye soruyor. Fark etmez diyorum ve 2 paketi havadayken kapıyorum, böylece 50 liramın üzerini unutup gazlıyorum. Nefes nefeseyim ama çiçekçinin sözünü tutmasına çok seviniyorum. “2 tane miydi?” diyor. Ellerim diz kapaklarımın üzerinde, normal domalmış vaziyette öksürüyorum, evet diyorum ya da başımı evet anlamında sallıyorum, anımsamıyorum. “Sarayım mı?” Sar canım sar. Çiçekler için jela-tin aranırken doğruluyorum, 1 dakikalık normalleşme du-ruşunun ardından daha rahat nefes alıp daha rahat nefes veriyorum. Çiçekler cam tezgâhın üzerinde bana mı gülümsüyor! Parayı mı istiyor? Çiçekçi kadına 20 lira uza-tırken, sokağı işaret edip, şu geçenleri tanıyor musun di-yorum? “Hangi geçenler?” diyor. Sarhoşluğun aydınlığın-da kalabalığın karanlığını tarıyor mavi gözleri. Şunlar di-yorum, şu iki polis, narkotikten olmasın sakın? “Hahaha-ha! Çok komiksin Bay A.! Hâlâ ısrarlı mısın kitabı oku-maya?” Aaa! Karleoparı? “Hahahaha!” Ne kadar güzel gözlerin varmış senin K.! “Teşekkür ederim A.. Fark et-mene çok sevindim.” Daha önce Karleoparı’nın gerdan kırdığını hiç görmediğim için gerçekten çok şaşıyorum! “Ben ilk molada evine dönersin sanmıştım A..” Başlarda korktum, evet, epey tereddüt ettim, ama şimdi çok mut-luyum K.. İyi ki gelmişim. Ya sen? Senin ne işin var bura-da? “Senin için geldim dostum. Seni seviyorum.” Ben iyi-

yim, çok iyiyim. Bence Bayan K., bu işten vazgeçin. “Asıl sen, her aldığını etrafına yaymaktan, sunmaktan artık vazgeçmelisin. Kimse gibi bakmıyorsun A., sen bir gölge gibi bakıyorsun. Gölge gibi baktığına ve sarı sarı ısıttığına kötülük ediyorsun. Kimse yetişemez senin hızına.” Anladım? “Anlatayım: »Haydi sonunda en dış kapıdan kendini dışarı atabildi diyelim –ama dünyada dünyada olmaz böyle bir şey– bir de bakacak ki, daha yeni duruyor karşısında başkent, dünyanın merkezi başkent, tortusu dağ gibi başkent; kimse bir yol bulup geçemez içinden, hele bir ölünün haberiyle asla! Sana gelince: Pencerenin önünde oturur, akşam olunca imparatorun haberini düşlersin.« Anlatabildim mi bayım?” Kahvaltımı yarım saat önce Sütüş’te ettim, karnım tok Bayan K.. Hahahaha! “İlkbaharla sonbaharın buluşması imkânsız Bay A..” Buluştuk bile K., buluştuk bile. Ve sevişeceğiz, görürsün bak, çok sevişeceğiz, öyle güzel sevişeceğiz! “Yaşam tarzlarımız uyuşmadı ve aşk bitti deyip vazgeçsene.” Hahahaha! “Haklısın, bu çok komik. Hahahaha! Ama nasıl da rahatlatıcı, öyle değil mi A.?” Hadi ver çiçeklerimi de gideyim Bayan Karleoparı, geç kalıyorum, Z. bekliyor kahvaltı masasında. Paramın üzerini de ver. “Az önce iki paket sigarayı 50 liraya aldın Bay A.. Hahahaha!” Saçmalama! “Maddiyata daha çok önem vermelisin A..” Paramın üzerini de istiyorum ya! “Hep istemelisin, unutmamalısın. Hahahaha! Parayla değil ama sen şiiirle dolup taşıyorsun A.. Tutmuş bir de poeticus alıyorsun.” Esrar kokusunu bastırın diye K.. Biliyorsun esrar içmek yasak hâlâ. “Sen sadece geçmişin kokusunu alıyorsun bayım. Kitabı ona okuma!” Kirpiklerime sevgiyle dokunan kıza borcumu

ödemeliyim K.. “Ödedin zaten A.. Kitabı yazdın işte. Ama okursan ve sevişirsen gene borçlanırsın. Borcun yok A.. Adını bile söylemedi daha.” Söyleyecek. Onu tanıyorum. “Ne inatçı adamsın. »Bir insanı, ancak onu ümitsizce seven tanır A..« Duydun mu? Ümitsizce seven.” Ne güzel söylüyorsun K.. Tam da böyle işte. “Bir insanı, ancak onu ümitsizce seven tanır A..” Evet bayan, evet. “Bir insanı, ancak onu ümitsizce seven tanır A..” Anladım, biliyorum K.. “Adını bile söylemedi daha A..” Söyleyecek. “Var mısın iddiasına A..” Varım K.. “Nesine?” İstedğin şeye. “Esrarına.” Ne demek esrarına? “Geceye kadar adını söylemezse, onunla esrar içmeyeceksin A..” Kiminle içeceğim ya? “Benimle A..” Hahahaha! Tamam anlaştık K.. “Ama bir de kitap var. Kitabı da okumamalısın A..” Of! Asıl sen zor anlıyorsun Karleoparı dostum, asıl sen zor anlıyorsun. “Mozart bile çikolata markası oldu sevgili A., kuşlar bile yavrularını parayla besliyor artık. Borcun yok! Paranı, kalbini ve zamanını herkese saçıp duruyorsun.” Hadi geç kaldım, çiçeklerimi ve paramın üzerini ver de gideyim. “Peki, öyle olsun. Okuyacak, sevişecek, koklayacak ve, ...” Hahahaha! Mutluyum Karleoparı, anlamıyor musun? Şu imkânsız kış çiçeği gibi kokan bir kitap yazdım. Ve ona okuyacağım. Ben onu seçtim. “Sen onu çoktan yitirdin bayım.” Belki de yitirmedim. “Arada kışlar ve arada yazlar var A.. Bir mucize sadece bir kere gerçekleşir! Anlamıyor musun?” Senin sorunun ne bayan? Yoksa narkotikten misin? “Peki tamam, okuyacağın kitaptan vazgeçtim diyeyim, nasıl geçilirse! Ya diğer kitap?” Hangi diğer kitap? “Aklındaki kitap Bay A.. Yazacağın kitap!” Off! “Sen değil miydin, nasılsa eksikliğini kimse bilmiyor,

herkes bitirdim sanıyor diyen?” Ben bunu hep hissedirim Bayan K. ve hep yanılırim. Ben kâtiplik uzamından 2 gün önce çıktım dostum. Gene sıyırdım yakamı. Hahahaha! Şu an Matmazel Z.’den ve mutluluktan başka bir şey hissetmiyorum. “Yanılıyorsun Bay A..” Off! “Bırak oflamayı da dinle! Bay W.’nun esini böyle kolay geçip gitmez. Hele senin gibi hayalkeş bir çocuk için bu imkânsız. Sen onu bir masal kitabında bulmadın mı, masalın hakikat vaadine kanmadın mı?” Off! “Off tabii, off! Daha şimdiden 2 korkunç tümce kurdun Bay A.. Farkında bile değilsin. Çok uzak geçmişten çok korkunç 2 tümce! Dedim ya, düşünmekten bile hızlı yazıyorsun!” Offfff! Aklımda tek kitap var onu da az sonra Z.’ye okuyacağım. Duyuyor musun Bayan K.? “Sen öyle san Bay A.. Bu geceden sonra düşler görmeye başlayacaksın. Rüyalarında aklındaki kitaba diyaloglar yazıyor olacaksın, ama uyanamayacaksın. Uyanamayacaksın Bay A.! Ah, dilim varmıyor söylemeye! Rüyanın parçası olacaksın sevgili dostum!” Merak etme beni sen. “Önce her ayrıntıyı tek tek yakalamak isteyeceksin, buna alışıksın, ama çok geçmeden korkunç bir boşluk duygusu eşlik etmeye başlayacak yazına, özlemden yanıp tutuşacaksın, dibine yaklaşmış bir mum gibi kokacaksın, kan kokusunu alacaksın, elin gitmese de, bu gece çözdüklerini, bu gece gördüklerini yazmaktan kendini alıkoyamayacaksın Bay A.. Yarın sabah kâtipliğin sona ermiş olacak dostum, ve kalbini yavaş yavaş, yiye yiye, bu günü, bu geceyi yazmaya başlayacaksın.” Bir saniyelik ya da sonsuz kadar uzun bir sessizlik oldu aramızda. Aramıza simsiyah, şekilsiz bir gölge düştü, ve gölge, ya avlanan ya da av olmamak için uçurumdan atlayan korkunç acı bir hayvan

çıĝlığına büründü. Sise gömülmüş uçurumun dibindeki nehrin, suya gömülen hayvanın gövdesi kadar kaynar suyu sıçrattığı duyuldu ve sanırım yarığın keskin ağzına ulaşabilen birkaç damlası, yarın sivri dişlerine çarparak ayaklarımın dibine düştü. Biz iddiaya tutuşurken Tüneli'nden çıkan kıpkırmızı tren, bu kör çıĝlığın içinden ve önümüzden geçmiş Taksim yönüne ilerliyordu. Karleoparının yüzü, sadece tek bir an, mutlak yazgısına rastlamış deneyim sahibinin korkunç acısıyla karardı. “Yaşamalısın A.. Yaşamalısın!” Daha önce bırak bari o yaşasın diyordun? Ne değişti? Hep çelişkiye düşüyorsun ve kafamı karıştırıyorsun Karleoparı. “Dün aklında bu kitap yoktu A.. Sadece okumak, sevişmek ve dalgaya düşmek vardı. Yeni kitabına, son kitabına bu sabah başladın.” Saçmalama K.! “O kadar hızlısın ki A.. O kadar hızlı akıyorsun ki, ben bile yetişemiyorum hızına.” Ben mutluyum K.. “Şimdi sakın akıyorsun ama geceye kalmadan fırtınaların çıkmaya, gü-rültülü ve çamurlu akmaya başlayacaksın. Çok yakında yerin suyuna karışmış olacaksın.” Merak etme sen beni K.. “Oysa sen suyla dopdolusun A..” Biliyorum K.. Benim yüzde 99 virgül 99'um su ya, o yüzden hiç su içmiyorum ya! Hahahaha! “Offffff! Bay A.! Offffff!” Ben aşılıyım Karleoparı dostum. “Sen gül ağacı değilsin Bay A.. Sen suya ve aşka, sen gözyaşına düşmüş sapsarı bir gölgesin A.!”

Çiçekleri kapıp gazladım. Odakule köprüsünün altından koşarak geçtim, sokaktan sağa koşarak döndüm, Alman pastalarının tadına sağ gözümle koşarak baktım ve işte gene $3 + 2 = 1$ basamaklı merdivenin tam önündeyim. Oteli ve taş kadınları da ayakta tutan 2 sütundan 1'ine sol elimle yaslanıyorum, sülünün gözlerini sağ elim-

le tutuyorum, soluklanıyorum, gözler ne imkânsız koku-
yor böyle! 3. katı omzunda taşıyan 2 Kariyalı kadın yukarı-
dan bana bakıyor olmalı? Kafamı kaldırıyorum. Sadece
balkonun tavanını görüyorum. Geri geri 3 adım atıyorum,
sonra 2 adım, ve 1 adım daha. Kadınların yüzlerindeki
kederli bekleyiş su kadar canlı! Gölün dibinden çıkarılmış
taşlar kadar yumuşak – memeleri, koltukaltları, bembeyaz
kolları. Ve bana değil, karşıya, Haliç’e ve eski İstanbul’a
bakıyor dalgın ve kederli yüzleri – ağızları, memeleri, kol-
tukaltları, gözleri. O da ne? Sağdaki kadının boynuna kıp-
kırmızı bir eşarp dolanmış gevşekçe, rüzgâr dalgalandırır-
yor uçlarını! Merdivenleri çıkıyor, önümdeki son engele
yaslanıyorum, iki kanatlı ağır kapıyı iterek açıyorum ve
ciğerlerimde kalan son nefesle şampuan bayım diyorum,
banyoda çok az şampuan var. En köpüklü banyo için
yetmez o bize diyorum. Resepsiyon görevlisi yüzüme ba-
kıyor, hâlâ neden gülümsüyor? Ödedik ya odanın parası-
nı! “Çiçekleri burnunuzdan uzak tutun Bay A.,” diyor,
“bayılacaksınız.” Hı hı. “Bir bardak su ister misiniz Bay
A.?” Hayır bayım, ben hiç su içmem. Sadece şampuan is-
tiyorum. “Elbette efendim, siz çıkın ben hemen gönderi-
rim.” Elini önündeki çana tam vuracakken durduruyo-
rum. Şimdi yemek salonuna iniyorum, acele etmeyin di-
yorum.

Lobiden sarhoş halde geçip dipteki merdivenlere ula-
şıyorum. Pardon bayım, çok yorgunum da! Mini bardaki
iki garson bana mı gülüyor? Çarptığım ve özür dilediğim
şeyin kocaman metal bir kutu olduğunu ne zaman anlıyo-
rum? Ben de onlara gülümsüyorum. Alt kata inen merdi-
venler gıcırıyor. Yemek salonu yüzyılın başında kalmış

bir tren vagonu gibi uzuyor. Şükür ki vagonda sadece 3 kişi var. 2'si uzak bir masada karşılıklı oturuyor. Kalan tek kişi Z. olmalı. Merdivene dönük yüzü bana mı gülümsüyor? Canım Z.! Canım Z.! İşte gene yanımdayım. Sandalyeyi çekip karşısına oturuyorum. Olympus'umu boynumdan çıkarıp masaya koyuyorum. “Nerede kaldın A? Tütün yaprağı toplamaya gittin sandım?” Koşarken tütün yaprağı oldum Z., o yüzden geciktim. Narcissus poeticus'ları uzatıyorum. “Benim için mi bunlar A?” Elbette senin için Z.. Gülümsüyor. “Böylece esrar kokusu dışarıdan duyulmaz A,” diyor, “çok iyi etmişsin.” Ben de öyle düşündüm Z. diyorum. “Neydi bunların adı A?” Nergis Z.. Şairin nergisi. Hatta biraz zorlarsak bataklık nergisi bile diyebiliriz diyorum. Gülümsüyorum. “Hayır, nergis değil bunların adı” diyor. Nergis Z.. En sevdiğim çiçek. İmkânsız kış çiçeği bunlar. Ama iyi ki imkânlılar Z.. Şu kokuya bak! “Evet, çok güzel kokuyorlar.” Gülümsüyor uykulu gözleri. Başını hafifçe öne eğiyor ve çiçeklerimi kokluyor. Sağ yanağını alnından başlayarak boydan boya kat eden eğri hançerin sivri uçları, alt dudakıyla çenesi arasına değiyor. Tanrım! Ne kadar güzel! Adı neydi ki bunların diye düşünüyor hâlâ? Nergis Z. diyorum içimden, nergis bunlar. Dudak büküyor çiçeğin adına ve böylece imkânlı hayatına – inanmış görünmüyor niyeyse! Sen bir şeyler yedin mi Z. diyorum? “Hı hı!” diyor. Nergisleri masanın üzerine bırakıyor. İyi etmişsin Z.. Peynirli menemenden çok az yemiştin. Oysa çok seversin? “Sabah sabah pek iştahım olmuyor bayım.” Sahiden mi Z.? “Hadi sen de bir şeyler al kendine. Bak her şey orada, açık büfe.” Çay taze mi Z.? “İdare eder B.” Bir bardak çay alayım o halde. İşyerleri

için icat edilmiş, birinden sıcak su diğerinden dem akan iki musluklu kazan demlikteki çay berbat kokuyor. Hotel Belle Vue'ye yakışmayan ilk ayrıntı diye kişniyorum içimden. Her şeyin ziyan olacağına bayat işareti mi yoksa? Bir bardak doldurup Z.'nin yanına dönüyorum. Büfeden bir meyve bıçağı aldım Z., odaya götürelim. Şarabı açabilmek için diyorum. "Ah evet," diyor, "nasıl unuttum tirbuşonu!" Ben de İsviçre çakımı unuttum, üzülme Z. diyorum. Gülümsüyor. Aslında banyodaki lavabonun musluğu eski tip ince musluklardan olsaydı, şişeyi ağzına dayayıp mantarı kolayca içine ittirebilirdim Z.. Ama banyodaki her şey gibi armatürler de çok lüks. "Meyve bıçağı da işe yarar, değil mi A?" Yarar Z.. Çay berbatmış Z.. "Haklısın A." Yorgun görünüyorsun Z.? "Gece çok az uyudum A. Hayat Bilgisi ödevimi yetiştirmem gerekiyordu. Neredeyse sabahladım." Hani mükemmel zamanlamaydı Z.? "Mükemmel A, inan mükemmel. Tadını çıkaralım, lütfen tadını çıkaralım!" Hı hı. Gözlerimi Z.'nin yüzünden ve memelerinden çekiyor ve bırakıyorum, gözlerim serbest kalınca yemekli vagonu geziyorlar. Ama bu vagona, otelin o eski şaşalı günlerinden geriye pek bir şey kalmamış, gözlerim bomboş dönüyorlar. Sanayi tipi demlikten belli ya! Gözlerim yeniden Z.'nin dudaklarına konuyor. "Otelde çok kişi yok sanki A." Hı hı. Eski günlerin coşkusunu yitirmiş sanki Z.. "Belki yitirmemiştir A." İyi ki geldim Z.. "İyi ki geldin A." Çok heyecanlıyım Z.. Kitabımı sana okuyacağım. "Kimseye okumadın mı benden önce?" Kendime bile okumadım Z.. Vaktim yoktu. Gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Bembeyaz elleriyle uzanıp simsiyah ellerimi tutuyor. 16 Kasım'dan 17 Ara-

lık'a kadar hiç durmadan yazdım Z.. Araba kullanırken bile yazdım, düş görürken bile yazdım. Ellerimi ellerinin içinde sıkıyor. Sevgi işareti mi bu? Öyle olmalı ama neden anımsamıyorum? “Muazzam bir deneyim olmalı A!” diyor. Sanırım öyle Z. diyorum. Eksik ama muazzam. Neden böyle hissediyorsun A, diye sormasını bekliyorum. Ama sormuyor. Sorsa ne derim ki? Sadece bilmiyorum. Sözcüklerin ve bildiğim dünyanın bittiğini sandım, cep telefonumu kapattım, tabutuma uzanıp iki saat daha bekledim ve dalgın bir mumya gibi otobüse bindim. Aklımda Z., fikrimde Z.. Gönlümde, gözlerimde, gözkapaklarımda, burnumda, tenimde, ağzımda – varoluşum Z.. İyi ki geldim Z. diyorum. Gülümsüyorum. “Evet A, iyi ki geldin” diyor. O da gülümsüyor. Ellerimi ellerinin içinde sıcacık sıkıyor. Tadını çıkaralım öyleyse. Ben çok heyecanlıyım Z.. “Ben de A, ben de çok heyecanlıyım.” Bir çay daha alalım mı Z.? “Alalım A.” Almayalım Z.. “Almayalım tatlım.” Hemen çıkalım ve okumaya başlayalım Z.. Ben çok heyecanlıyım. “Hadi kalkalım öyleyse. Hemen okumaya başlayalım.”

Gıcırdayan merdivenleri çıkıyoruz ve resepsiyon, asansör ve lobi katına ulaşıyoruz. Z. 2 adım önümde yürüyor. Mini bardaki garsonlardan çiçekler için bir bardak istiyorum. Sapları uzun olduğundan bira bardağında karar kılıyorum. Z. asansöre yöneliyor. Dur Z., dur! Şöyle bir lobiye bakalım. “Bakalım A.” Otele girdiğimden beri yüzüm bu yöne ilk kez dönük olduğundan, karşı duvardaki kocaman kütüphaneyi ilk kez fark ediyorum. Bak Z. bak! Ve koltuklarda uyuyakalmış okurları görür görmez lobiyi eski bir fotoğrafa benzetiyorum. Bay E. S.'nin bir fotoğrafına.

“Hişşşt! Sessiz olalım.” Olalım Z.. Öyleyse bir süre fısıltıyla konuşacağız. Az önce çarptığım antika metal kutunun yeri değişmiş. Merdivenlerin dibindeki mini barın önünden okuma salonu diyebileceğimiz lobiye gelmiş. Şimdi kütüphanenin önünde, kendi kadar kocaman bir saatle yan yana duruyor. Sanırım tekerlekleri var Z.. “Evet var A. Ama daha sessiz konuşalım.” Tamam Z.. Bak Z.! Önce şuraya bak. En önde yan yana 3 koltuk var. Sol baştaki koltukla ortadaki koltuk arasında ayaklı bir abajur. Şimdi böyleleri yok. Bir insan boyu yükseklikten 2 koltuğu ve içinde uyuyan 1’er ruhu sarı sarı aydınlatmıyor, çünkü kapalı. Abajur kısmı, 1 metre çapında yuvarlak hasır ya da bez bir lamba. Lambanın hasır ya da bez kasnağının eni 20 santimetre kadar. En sağdaki 3. koltuğun ve içinde uyuyan ruhun sağındaysa bir sehpa var. Bu oturma grubunun önündeyse mecburen daha büyük bir sehpa var. Çünkü ortada duruyor. Sehpaların üzeri gazete ve kitapla dolu. Okunuyor, göz atılıyor, bakılıyor oldukları aşikâr. Ortadaki dişi ruh, başını sağ yanına, lambaya doğru bükmüş, başı koltuğun kenarına yaslı uyuyor. Sol bacağını sağ bacağının üzerine atmış ve az önce okuyordu olduğu gazete yarısından katlanmış şekilde eteğinin üzerinde duruyor. Gazetenin diğer ucu göğüslerini örtüyor ve kadının eğiş başındaki burnu sanki gazetede bir tümceyi kokluyor. Abajurun diğer yanındaki ruh da başını koltuğa dayamış, ama sol dirseğini koltuğun kenarlığına yasladığından başı omzuna da yaslanmış biraz. Bu ruh erkek. Sağ eli, mecalsiz eli, önüne sarkmış ve görebilsek organı diyebileceğimiz organını pantolonunun üzerinden hafifçe kavramış. Diğer baştaki ruh da erkek. Onun uyuma pozis-

yonu da kadınınkiyle aynı. Sadece üzerinde gazete yok ve ellerini göğsünde kavuşturmuş. Erkekler takım elbiseli ve kravatlı. “Ama bu gazeteler çok eski A! Yüzlerce yıllık?” Kitaplar da öyle Z.! Koltukların ve abajurun önünde yan yana ve diklemesine durdukları büyük kütüphane duvar boyunca geriye doğru devam ediyor ve duvarla birlikte sağa dönüyor. Şimdi kütüphaneye koltuklar paralel konumda ama aralarında hiç yoksa 3+2 metre var. Duvarın ve kütüphanenin döndüğü köşede aynı abajurdan bir tane daha var ve abajurla kütüphane arasında da tahta bir merdiven... Abajurun yanında, uyuyan ruhların oturduğu büyük ve rahat koltukların aynısından bir tane daha. Bu en dipteki koltukta fotoğrafa hâkim konumda oturan ve başının çevresi bir haleyle bulanıklaşmış uyanık adam, hepimizin, tüm dünyalılardan büyük büyük amcası Bay S. F.’ye ya da Bay V. İ. L.’ye benziyor. Ama fotoğrafta, burada değil. Lobideki bu koltuk boş. Fotoğraf siyah beyaz, yerler kıpkırmızı halı.

“Çarptım dediğin kutu bir müzik kutusuymuş A ve gerçek bir antika! Aslında kutu kelimesi hafif, bu bir makine.” Yanındaki takvimli saat de öyle Z.. Z. elindeki nergisleri kutunun üzerine bırakıyor ve boynumdaki fotoğraf makinesine uzanıyor, makineyi alıyor. Benim ilgimi müzik kutusunun yanındaki esrarlı zaman oyuncağı daha çok çekiyor. National marka dev takvimli saat ahşaptan oyulmuş ve yekpare cevizden bu dev oyuncağın üstteki mahfazasının tam ortasına yerleştirilmiş saati tam tamına akşam, akşamüzeri ya da öğleden sonra altıyı çeyrek geçe durmuş. 6 rakamının hemen altında, kare biçimindeki çerçevenin üst yarısının, hani ya akreple yelkovanın uçla-

rından birleştığı göbekte saatin ve 12 rakamının üst sınırı arasında kalan bölmenin tam ortasında 2 satır halinde okunan National Time Recorder Co. Ltd. yazısından çok daha küçük harflerle Made in England yazıyor. Yıpranmış yekpare cevizin alt mahfazasına, dev oyuncuğun adı bir kez daha ama büyük metal harflerle çakılmış. Onun da altına metal bir plaka vidalanmış ve plakanın üzerinde bir takvim var. Takvimin rakamları, kumarhanelerdeki kollu şans makinelerine benzer ama daha küçük şu kol yardımıyla değiştiriliyor olsa gerek Z.. “Bu şarkılar da çok eski olmalı A, hiçbirinin ismini duymadım daha önce!” Takvimdeki tarihi okuyorum. Kasım 1838. Gün kısmı kör bir dilencinin gözleri gibi bakıyor. Öyleyse günün bir önemi yok. Ama günsüz de olsa bu tarihin de belleğimde bir izi yok! Makineyi fotoğraflayan Z.’ye bakıyorum. Şarkı adlarını listeleyen ekranın da fotoğrafını çekseydin Z. diyorum. “Çektim A,” diyor, “2 kere çektim.” Odada bakarız o zaman. “Keşke çalışıyor olsaydı A.” “Çalışıyor matmazel.” Kullanılıyor mu yani diyorum fısıltıyla? Otelde görevli temizlikçi kadınlardan biri sanırım. Giysisinden ve malzemelerinden belli – yüzünden değil. “Evet bayım,” diyor fısıltıyla, “hem çalışıyor hem de kullanılıyor.” Sonra izin istiyor. Kenara çekiliyorum ve kadın saatin tozunu almaya başlıyor. Yakasında ismini taşıyor: Lothar! Bu çok tuhaf okuma salonunun ya da lobinin ortasında ne aradığımızı bilmeden birkaç saniye daha dikilip temizlikçiyi seyrediyoruz. Gerçek bir manzara seyretmeye ilk susayan Z.’nin gözleri oluyor. “Bu müzikhol çok yorucu B,” diyor, “hadi odamıza çıkalım bayım ve hemen okumaya başlayalım.” Çıkalım Z., zaten ben çok heyecanlıyım...

Bay G. F. P. F. v. H. gibi ben de zamanımın iç mekânında, mekânımın dış zamanında onlara 2 lunapark koltuğu ya da 1 sanatoryum yatağı sunacak, gerçek bir deneyimin verdiği ani ürpertiyle yokoluşun cinnetini ve üremenin esrikliğini, sarhoşluğun esrarlı aydınlığında yaşatacağım. Beni daha önce ziyaret eden bir sürü kentli kör züppeden esirgediğim ruhumu, ruhumun tüm zenginliğini, bu iki dişî bakan ve iki erkek gören göze, ya da tersi, hahahaha, Kral öldü diye bağırان, deneyime aç ve yaşamaya arzulu bu iki cesur çocuğa, tüm geçmişimle ve konforumla birlikte cömertçe sunacağım. Karleoparına sorulan soru hiç kuşkusuz yersizdi ve dikkat ettiyseniz o da yanıt vermedi. Çünkü zaman ve mekân, son âna kadar, ömrü boyunca nihai deneyime hazırlık yapmış kişinin gözlerinde birikti. Ve oteller dışıdır, odaları erkek. Hahahaha! Ya da tam tersi. Odaları dışıdır, oteller erkek. Ve Bayan S. S.'nin dediği gibi, »okumanın ve içedönüklüğün ayaklar altına alındığı bu çağda edebiyat özgürlüğün ta kendisidir.« Ben, Hotel Belle Vue'nün 312 numaralı odası. Bay A. ile Matmazel Z., 19 Aralık günü bu odada kaldılar. Öykümüzün kahramanları okumaya başlamadan önce, izin verin kendimi tanıtayım.

Elinize kalem kâğıt alıp kocaman bir kare çizin. Karenin sağ üst köşesinden, 2 dış kenarı kocaman karenin yani benim kenarlarım olan küçücük bir kareyi kesip çıkarın. Karenin sağ alt köşesinden de daha küçük bir üçgen kesip çıkarın, bu minik üçgenin de 2 dış kenarı benim farazi kenarlarım. Geometrimi yamultan bu çıkıntılar ya da girintiler benim isteğim değil, mimari bir zorunluluk. İç mekânımın kusursuz kare şeklinin bozulduğu bu sağ kenarımda

boydan boya ama 2 parça halinde pencerelerim var. Unutmadan, sağ üst köşemde, içeriye doğru giren kare çıkıntının pencereye dik olan kenarının tam ortasında ve sağ alt köşemdeki üçgenin hipotenüsünün büyük pencereye bitişik tarafında, birer tane ince uzun pencerem daha var, ama bunlar gerçekten işlevsiz ve yıllardır kimsenin bu incecik pencerelerimi örten ince uzun ve ağır bordo perdelerimi açtığını görmedim. Bir tek bu sabah, o da sadece bir kez, Bay A.'nın, farazi üçgenin eğimli kenarındaki ince uzun perdemi açtığını ve bir süre alt kat balkonundaki taş kadınları dikizlediğine şahit oldum. Bu süre boyunca da sağ dizini perdemin ve penceremin hemen önündeki 2 sandalyeden soldakine dayadı. Kusurlu kareye yani bana sol alt köşemdeki kapımdan girdiğinizde, 3+3+1 metre sonra solda bir kapı daha var, burası banyonun kapısı. Banyoyu kendimden ayırdığımı sanmayın, ama asıl iç mekânımın antika ruhu ve tarihsel bağlamı içinde düşünülemez kadar konforlu orası. Her neyse. Kapımdan girdiğinizde, hemen sağımda bir komodin, onun sağında 2 kişilik bir yatak var. Sonra bir komodin ve ondan da sonra bir yatak daha. Komodinlerin üzerinde, ikisi de birbirinden güzel, birbirinden antika 2 abajur. Pencereye yakın olan yatağı kahramanlarımız hiç kullanmadı. Bir yatak olarak hiç kullanmadılar. Bu tek kişilik yataktan sonra hayali dik üçgenin uzun kenarı, hani ya hipotenüsü geliyor ki, onun da önünde gene hiç kullanmadıkları, hatta ellerini bile sürmedikleri 2 sandalyem yan yana duruyor. Dikkatli okurun gözünden kaçmamıştır. Daha birkaç tümce önce Bay A.'nın bu sandalyelerden soldakini kullandığını söyledim. Ama elini değil dizini sürdü. Hahahaha!

Şimdi sıra pencerele duvarımda. Cam bel hizasından başlıyor ve belin altından zemine kadar inen bölümde kalorifer peteklerim duruyor, döküm ve 2 tane – daha önce bahsi geçmiş olmalı. Taze kan kırmızısı ya da vişne rengi perdelerimi pencerelerimin kenarlarına kadar çekti konuklarım. Ama tül perdemden söz etmediler. Evet, limon sarısından açık simli tüllerim de var. Ve tüller, gece değil ama gündüz çok önemlidir. Aslında, tavana yakın bir yerde kendi içine sarılmış duran kırmızı stor perdelerimi de gece fark ettiler. Ama neyse, zaten onları da hiç kullanmadılar. Duvarımı hizalayıp, ya da yaslanır gibi ona, sola doğru devam edelim. Şimdi o küçük, ama üçgenden büyük kare çıkıntıya geldik. Pencereden 90 derece dönünce, hani ya kare çıkıntının pencereme dik olan kenarının ve o işlevsiz pencerenin ve incecik perdenin tam önünde, 35 ekran bir televizyon küçük bir dolabın üzerinde duruyor ve kapaklı dolabın içinde de, TV gibi onun da bahsi geçti, mini buzdolabım var. Bu çıkıntıda ilerleyip sağa dönünce, bu kenar bir girinti gibi duruyor şimdi, eni tam bu girintiyeye göre olan bir kanepede, yuvasını bulmuş anne kuş gibi, başını yasladığı girintiden banyo kapısına doğru uzanıyor. Kırmızıya çalan bal rengi bu kanepede bol yastıklı ve yumuşacık, hani ya sevişmek için ideal. İsterseniz biz ona divan diyelim. Divanın hemen önünde, okumaya yetecek uzunlukta ve genişlikte oval bir sehpa. Üzerinde bir örtü. Kırmızı, bal rengi, yeşil, mor renklerin ve tonlarının aceleyle birbirine karıştırıldığı basit bir şey. İç mekânıma hiç düşünülmeden yerleştirilmiş tek eşya. Bir ara kaldırıp atmalı onu. Bu okuma salonunu tamamlayan 2 koltuktan 1 tanesi sehpanın uzun kenarında, yani divanın tam karşısında

duruyor, koltuğun 1+1 metre arkasındaysa yatak yatıyor. Diğer koltuk, divana oturduğunuzda oval sehpanın sağ kenarında. Neden şaşırdınız? Ovalin de kenarları olur. Ama koltuklardan bu ikincisinin yerini Bay A. kahvaltıdan döndükten sonra değiştirdi. Hani ya birazdan değiştirecek. Dizini çarpınca. Onu sehpanın diğer tarafına, sırtı pencereye dönük şekilde, sehpayla televizyon arasındaki atıl alana yerleştirdi. Birazdan. Tek bir yer değiştirme iç mekânımda hatırı sayılır bir boşluk, banyo kapısıyla yatak arasında küçük bir dans pisti kadar bir alan yarattı denebilir. Hatta, otlak ve taze su var; eğer savaşılacaksa, ki bu kaçınılmaz, tahminen 8 süvarinin manevra yapabileceği kadar geniş bir alan. Sarhoş bakmak böyle bir şey olmalı? Merak etmeyin. Hayat yola sokar. Duydunuz mu? Bu 3 kelimelik kısa tümce bu haliyle ne kadar kaba. Oysa, hayat bir yola sokar demiş olsaydım, 1 sözcük tüm içeriği değiştirebilir, kastı ortadan kaldırabilirdi. Gene de zarif olmak gerek, her zaman. Hayat bir yola sokar. Her neyse. Divandan sonra 1 metre kadar bir boşluk ve boşlukla banyo kapısı arasında üzerinde aynası olan küçük bir dolap. Dönelim, banyoya girmeyelim ve iç mekânımdaki geometrik turumuzu giriş kapıma doğru tamamlayalım. Bu duvarımda önce ince uzun küçük bir dolabım var, banyo kapısının hemen bu yanında ve yüksekliği kahramanlarımızın göğsü hizasında. Bu arada Bay A. ile Matmazel Z. hemen hemen aynı boydalar. Bu dolabın bitişiğinde odamın en büyük ve zarif eşyası – gardırop. Gardıropla kapım arasındaysa gene küçük bir dolap. Belki de iki. Bunların yüksekliği bel hizasına bile gelmiyor. İlk tur bitti. Şimdi bir tur daha atalım ve pencerelerim, perdelerim ve tavan

süslemelerimle ilgili detayları tamamlayalım. Kornişlerin önünü kapatan ve su içmek için açılmış iki avucun tersi gibi iki parçadan oluşan tavan süslemelerim, pencerelerden sonra tüm odayı çepeçevre dolaşüyor. Bu kartonpiyerin bir karış enindeki alt kısmında buz yeşili, gülkurusu ve taze başak sarısı hâkim. Kartonpiyerin tavanla birleştiği, hatta tavanda yol alan eğimli üst kısmıysa, alttaki alçı şeridin yarısı eninde – ve bu bordo şeridin tavana değen uçları altın suyuna batırılmış bir kilimin saçakları gibi. Büyük pencerelerimin olduğu duvarda, kartonpiyerin arkasından sarkan farbala pencere boyunca uzanıyor. 2 karış enindeki bu fırır morarmış vişne perdelerin kadife kumasından ama uçları 10 santimetre kadar koyu altın suyuna daldırılmış. Âlâ! Ahşap eşyalarımın tümünün, komodinlerin, gardırobun, diğer dolapların, ya da bazı kısımları ahşap olan koltukların, sandalyelerin gerçek birer antika olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Unutmadan, koltukların, sandalyelerin, yatak örtülerinin kumaşlarındaki hâkim renk kırmızı, içinde kan olan kırmızı ama. Daha iyisi, aylak ve melankolik ülkemin en asil üzümü Öküzgözü tanelerinden yapılan ve romantik kader anları için yllandırılan şarap rengi. Divan da antika sayılır, hatta antika, çoktan tedavülden kalkmış sapkın bir nesne o da – ve oda. Daha duvarlarımı anlatmadım ama, Matmazel Z. odayı ilk gördüğünde içime kot pantolonla girdiği için utanmış, “Keşke elbise giyseydim A! Tam bir matmazel olurdu o zaman, ah keşke, ah keşke!” demiş, lal rengi halımın üzerinde sevinçten deliler gibi tepinmişti. Saydam ve parlak rengi gibi kendisi de billurlaşmış bir alüminyum oksidi olsa, halımın bez pabuçların içindeki bu

zarif ayakları hemen o an kesmemesi için çok duygusuz olması gerekirdi. Ama yatak son moda, çağın tüm iletişimsizliğinin nedeni – hahahaha! İkiz yatak. Abarttım biliyorum. Ama çok rahat. Hahahaha! Şimdi sıra rötuşlara geldi. Birkaç fırça darbesiyle resim tamamlansın ki, kitabı nasıl bir yangının ortasında okuyacağınızı gözünüz kapalı hayal edebilin. İnanın bana, hayal de tecrübe edilebilir. Ama çok, çok tehlikelidir! Her neyse. Duvarlarım altın tozuna narçıçeği damlatılmış kâğıtla kaplı. Duvar kâğıtlarında, aralarında sırayla 15 ve 10 santimetrelik mesafeler olan, boydan boya dik çizgiler hayal edin. Bu paralel çizgiler dalgaya düşmüş gözün seksek oynaması için biçilmiş kaftan. Hahahaha! Geniş olan sütunda baklava dilimleri yukardan aşağıya iniyor ama aralarında, iki dilimin uçlarının arasında, yuvarlak çemberler var. Çember yuvarlak olur zaten. Hahahaha! Ve bu desenlerde, dediğim gibi, galibarda hâkim. İnce sütunlardaki süslemeler ise daha mütevazı ve altın tozuna çok daha az narçıçeği damlatılmış. İnce ve zarif çizgileriyle, Haliç'in üzerinde sabahtan beri sallanan bulutların saçaklarına benziyorlar. Yatakların ve komodinlerin yaslandığı duvarıma dönelim. Burası tam bir tiyatro sahnesi gibi. Kenarlara toplanmış şarap rengi ağır kadife perdeler bellerinden kuşaklarla bağlanmış ve bu halleriyle ayakta karşılıklı duran göbekli 2 uşağı andırıyor. Bu çerçeveyi, 2 karış enindeki aynı farbala yatay olarak tamamlıyor. Ama bu kez kartonpiyerle arasında 1 karış mesafe var. Gelelim sahnenin içine. Yaklaşık 1 metre yüksekliğindeki yatak başları perdenin kumaşıyla kaplanmış ve yaslandıkları duvarda sahnenin içine, yukarıya doğru uzanıyorlar. Üzerlerine, eski elişi yorganlarda-

ki gibi, bir sürü düğme dikilmiş. Yatak başlarının üst kısımları, ortada bombe yapıyor. Bu bombelerin tam üzerine gelecek şekilde, duvara 2 tane aplik monte edilmiş. Bu lambalarım çok zarif. Aman ha! Cam kısımları kazara kırılrsa, en iyi ihtimalle muadillerini bulabilmem için İstanbul'un tüm antikacılarını dolaşmam gerekebilir. Bu apliklerle, daha önce sözünü ettiğim ve yatakların ortasındaki komodinin üzerinde duran antika abajur, konumları itibarıyla ters bir piramidin köşelerinde duruyorlar. Ve unutmadan, tüm ampullerimin yaydığı, yumuşak sarı ışık – mutluluğun hazin rengi. Mutluluk olsun da hazin olsun, nasılsa içinde bin bir vaat pusuya yatmış bekliyor! Büyük yatağın diğer başında, kapımın kenarında duran komodinin üzerindeki antika abajursa, gerektiğinde sahneye sağdaki uşağın tam göbeğinin altından ışık tutuyor. Evet, sahne duvarın kalan boşluğunda, üst kenarı perdeden var edilmiş kadrajın farbalasının 4 parmak altından başlayan, alt kenarıysa ortadaki komodinin üzerindeki abajurun üzerine kadar inen bir çerçeve asılı. Bu büyük dikdörtgen çerçevenin sağ ve sol kenarları ise neredeyse apliklere değişiyor. Bu bir resim. Ve enli ahşap çerçevesi çok süslü, ağdalı. İçinde 9 tane at yaşıyor. 3'ü beyaz, 5'i kahverengi, 1'i de beyaz deri üzerinde kahverengi lekeli. Koşuyorlar. Üzerlerinden binicilerini, eğerlerini ve ağızlarından gemlerini ve dizginlerini fırlatıp atmışlar. Hani ya çırılçiplaklar. Yeleleri rüzgârda dalgalanıyor. Dinelmiş kuyrukları havaya tokatlar atıyor. Günbatımının gökyüzünü kızıla boyamaya hazırlandığı bir kır parçasında koşarlarken öyle sevinçliler ki, sanırım savaştan kaçmışlar. Irmağa henüz girmiş ya da girmek üzere ayakları etrafa sular sıçratıyor.

Farkındayım elbette. Duvarı nem, yiğidi gam öldürür. Ama bunlar at! Kışnemeleri geliyor mu kulağınıza? Haha-haha! Şimdi Axioidea ya da Zygaenoidea familyasından bir kral kelebeği kozası olun, kozanız çatlasın ve orta yaşlı olarak çıkın kuyunuzdan. Şimdi bir pervane olun ve tavanımdan sarkan antika avizeme doğru uçun dese ydim, Hesperioidea ya da Papilionoidea familyasından söz ederdim. Bereket versin kendimi size gündüz gözüyle tanıtıyorum ve bu serin ışık iç mekânıma sadece pencerelerimden giriyor. Hahahaha! Karşı duvarı görececek şekilde, avizemin 3 lambasından birinin tepesine konun. Tamam mı, kondunuz mu? Divanın sırtını yasladığı duvarımdaki 2 çerçeveyi görüyor musunuz? Divanın hemen üzerinde asılılar, sağdaki küçük olanı biraz aşağıda. Ve aralarında 3+3 şeritlik mesafe var. Duvar kâğıdında hani! Daha önce sütun mu demiştim! Öyleyse 3 ince 3 kalın ya da geniş sütunluk mesafe. Uçun ve divana konun şimdi de. Hayır, klimanın üzerine demedim. Divana dedim. Oradan görmezsiniz. Biliyorum, pike yapamazsınız. Atlayın o zaman. Ama yüzünüzü tekrar duvara dönün. Şimdi oldu. Bu iyi, öyle kalın. Çerçevelerin ortasındaki geniş sütunun tam ortasına ama biraz daha yükseğe asılmış ve çerçevelerin arasına doğru sarkan nazar boncuklu küçük süsleme ne kadar ironik öyle değil mi? Bu iki çerçevenin içindeyse, pulkanatlı dostlarım yaşıyor! Soldakinde 12, sağdakinde 8 canlar. Ne var ki, bilinen 150 bin kadar Lepidoptera ya da kelebek takımının kanatlı fertleri içinde her birinin adını aklımda tutamıyorum. Ben çok yaşlıyım. Bunu unutun, yaşımı yani. Pulkanatlı güzel yaratık! Zıpla şimdi, küçük çerçevenin tam önüne. Havaya tutun. Bak. İyi bak.

Simsiyah zemini güneş kırmızısı dallarla aşılannmış kanatlarının kenarları bembeyaz pudra noktacıklarla dantel gibi işlenmiş çırılçıplak tüylü kral kelebeği! Sana söylüyorum. Kendini tanıdın mı? Hayır mı? Yardımcı olmamı ister misin? Oku o zaman, 8 kardeşi yan yana alt alta dizmiş Koleksiyoncu'nun çerçevenin en altına 3 satır halinde minicik harflerle yazdığını: »Onda neyin eksik olduğu iyice ortaya çıkıyordu; onu yetersiz yapan günaha inanmamasıydı. Henry günahın yaşama meydan okumak anlamına geldiğini biliyordu; günah akılcılıktan uzak olmak değildi, bir cesaret ve hayal gücü edimiydi.« Bırakın koleksiyoncunun kim olduğunu! Bunun bir önemi yok.

Beni daha önce ziyaret eden bir sürü kentli kör züppe demiştim ya, az daha unutuyordum. 1998 yılının Mart ayıydı, hem sokak hem de zavallı ev kedilerinin kanlarındaki isyan ateşi o vakitler yılın hep 31 çeken bu 3. dert ayında alevleniyordu hâlâ, hani ya doğanın kayma düzlemleri henüz deprem yasalarına tabiiydi ve küresel ısınma evrenin DNA'sı üzerinde şimdiki kadar etki ve yetki sahibi değildi. Ayın beşinde, sabah 11'e doğru iki çaylak ruh konuğum oldu. Biri erkek biri dişi. Uzun ve dağınık saçları ve bol metal aksesuarlarıyla çiçek çocuklarına benzediklerini sanıyorlardı. Aslında benziyorlardı ama zaman mekâna mekân da zamana sırtını döneli 8 yıl olmuştu ve artık erkek çiçeklerin bile gözleri sürmeliydi. Gündelik Hayatın Keşfi gibi hiç basılamayan çünkü düzeltisi hiç bitmeyen, çünkü daha adıyla kaybetmiş bir kitap, hani ya her yeni günde yeni şeyler keşfetmesi kaçınılmaz insan – yazar da insan, düzeltmen de... Ne diyordum ben? Evet, 5 Mart 1998 Perşembe günü sabah saat 11'de konukları-

mı ağırlamaya başladım. Gözlerimi üzerlerine diktim ve her yerlerini didik didik ettim. Bu hiç zor olmadı. İç mekânıma girer girmez soyundular ve saçları olmasa hiç düşünmeden derdim ki, çırılçıplaktılar. Akşama kadar seviştiler, uyudular, uyandılar, gene seviştiler, gene uyudular. Hani ya, Bay A.'nın aklından geçenin çoğu! Ben onlardan daha çok yoruldu. Akşam olup da hava karardığında, birden 4 kişi oldular. Nerden geldiler, nasıl ettiler anımsamıyorum ama, artık 4 kişiydiler. Sanırım yorgunluktan 5 dakika kestirdiğim âna denk geldiler. Bu sabah Bay A.'nın farazi üçgenin eğimli kenarındaki ince uzun perdeni açtığını ve bir süre alt kat balkonundaki taş kadınları dikizlediğine şahit oldum demiştim ya, işte o perdenin örttüğü işlevsiz pencerenin bir süre açık kaldığını hayal meyal hatırlıyorum. Uzun yıllar geçti üzerinden. Her neyse? Ben bir otel odasıyım ve işim konuklarımı ağırlamak, ağırlarken dikizlemek ve ruhumun derinliklerini ve inceliklerini istediklerime gerektiği ya da gerekmediği kadar sunmak. Bu yeni gelen çiçek çiftte bol şekerleme ve bol esrar kokusu aldım. Hani ya bu paralı pullu gençlerin harman olmak gibi bir dertten haberleri bile yok. İyi ki yok. Hemen çantalar açıldı, önce kumanyalardaki sandviçler yendi, ardından biralar içildi. Konserin başlamasına yarım saat kala cigara mecliste dönmeye başladı. Gogo ve Henry, Gonca ve Mayın – bu dört beyaz çıplak ruh, ikisi divanda ikisi koltuklarda ve hepsinin ayakları sehpa. Esrarkeşin merdivenin ilk basamağındalar şimdi. Şekerlemeler ve biralar, parmakların öpücükler kondurduğu ayakların arasında. Cigara mecliste dönüyor, hiçbiri arak değil, hepsi geleceğin namuslu siyasetçileri, bürokratları

ya da emlakçileri. Ama aralarında kelebek yapan biri var. Kim o? Henry kapıya koşuyor, kapıyı açıyor ve bir daha geri gelmiyor. Ve diğer üçü öyle bir dalgaya düştü ki o akşam, ta Bostancı çadırındaki Jimmy Page-Robert Plant konserini benim iç mekânımdan bedava dinlediler. Gonca ve Mayın yatakta sarmaş dolaş ve çırılçıplak tüylü yataarken, kare çıkıntının hemen önüne, pencerenin dibine daha konser başlarken tek başına çömelen ve düşünen Gogo ertesi sabah yedi sularında birden ‘Ben geldim!’ diye ayağa kalktığına hâlâ sevgilisinin yokluğunu fark edememişti. Oysa esrarlı mekânımın kendi belleği var. Sarhoşluğun aydınlığında nesnelere anımsatır dalganın gelmek üzere ve gitmek üzere olduğunu. Hiç değilse dürtür ya da göz kırpar. Ama en başta dedim ya, demiş miydim, bu 4 ya da 3 konuşum yeterince mayalı değil diye! 6 Mart Cuma öğleye doğru ceplerinde biletleri Bostancı çadırına doğru otelden ayrılırken, arkalarında tarihin malı olmuş bir kral kelebeği bıraktıklarından hâlâ haberleri yoktu, hiçbir zaman da olamadı. Ama Bay A. ile Matmazel Z. – onlar doğuştan mayalı iki ruha sahipler...

Saat kaç Z.? “Tam olarak 9 ¾ A.” Harika. Okumaya başlamak için mükemmel zamanlama. “Ama neden hâlâ fısıltıyla konuşuyorsun A?” Ya sen Z., sen neden fısıldıyorsun? “Sizin yüzünüzden bayım.” Hahahaha! Yüzünde şaşkın ılık bir gülümseme, tarifi imkânsız gözlerinde, senin sayende A., sanırım hâlâ etki alanınız içindeyim bayım demek isteyen su gibi suskun bir ifade. Asıl ben Z., asıl ben senin büyüğü halenin içindeyim ve yıllardır dışarı çıkamıyorum. Canım Z.! Canım Z.! Canım Z.! Odamızın kapısını açıyorum, içeri adımımızı atar atmaz, sabahtan

beri iç içe geçmiş, hiç ayrılmak istemezmiş gibi birbirine kenetlenmiş beyazımsı gri bulutlar, bulutların altında her şeyiyle masal dinlemeye hazır, 1 saattir hiç kımıldamadan bizi bekleyen eski İstanbul ve sakin mavi akan Haliç – gü-lümsüyor ikimize. “Hava ne güzel, öyle değil mi A?” Şa-hane Z.. Hemen soyunmaya başlıyor, sanki buz müziği eşliğinde dans ediyor. İşe gri Converse ayakkabılarından ve kot pantolonundan kurtularak başlıyor. İkisi de halıda şimdi. Gardıroptan çantasını alıyor ve küçük yatağın üzerinde içini boşaltıyor. Bir şişe Baron de Sillac, iç kısmı al-tın sarısı üzeri pudralanmış gibi hafifçe küflenmiş kırık bir teker Camembert peyniri ve koca bir somun esmer köy ekmeği. Çeyrek dilimi yenmiş Camembert özel ahşap ku-tusundan çıkarılmış ve şeffaf folyoyla sarılmış, ekmekse bir yüzünde jelatin pencere olan bir kesekâğında. Her birini beyaz avuçlarıyla sehpanın üzerine taşıyor. Hare-ketlerinde, paylaşılacak nesnelere dokunuşunda, telaşsız bir özen! Çoktan unuttuğum ama görür görmez çok özle-diğimi, hep benimle olmasını istediğimi anımsadığım hür-met. Yangınımdan tek çıkış yolu olduğunu bildiğim ama imkânsız harflerimle anlatamadığım dinginlik! Offfff!.. Boş çanta her seferinde küçük yatağın üzerine biraz daha yığılıyor. Onu seyretmek ne güzel! Matmazel Z.. Dünya-da çekilmek istediğim, dünyada yaşamak istediğim tek yer. Umarım hep böyle kalır! Biliyorum hep böyle kala-cak. Onu hem seyrediyor hem taklit ediyorum. Oysa bun-ları yıllar önce yapmalıydım. Simsiyah Adidas ayakkabıla-rımdan kurtuluyorum, koyu gri yün çoraplarımdan da. Sonra nergislerin jelatinini açmaya başlıyorum, sehpayı hazinesiyle zenginleştiren sevgilim yanımda şimdi. Kır-

mızı halının üzerindeyiz. Ayakta. “İplerini de çözsük mi A?” diyor. Çözelim diyorum. “Bunlara ne çok iplik sarıyorlar böyle A?” Şöyle açacaksın Z.! Nergis demetlerini Z.’ye emanet ediyorum. İpliklerini sen çözer misin? “Çözerim bayım.” Ben de şişeyi açayım. “Aç tatlım.” Gülümsüyoruz birbirimize. Baron de Sillac’ın tıpası zahmetsizce boğazına kaçıyor. Âlâ ve rânâ. Nergisler de serbest, ah ne güzel, ne güzel! Bira bardağı ve su, bana yitirdiğim nedeni anımsatan parfümlü gözler – hooop! “Ben lenslerimi takayım artık A.” Tak güzelim, ben de seni beklerken pencerenin önünde bir sigara içeyim. Kapı çalınıyor. Hemen açıyorum. Bu sefer gelen Bay K. değil. Yakasında başka isim yazıyor. “Şampuan istemişsiniz bayım.” Bir avuç dolusu minik şampuan poşetini uzatıyor. Teşekkür ederim Ludwig. “Bu benim işim bayım.” Gülümsüyorum. Çanoğlanı gülümsemiyor. Ayaklarıma mı bakıyor! “Pantolonunuzun paçaları Bay A.?” diyor. “Sanırım farkında değilsiniz, kan bulaşmış her ikisine de!” Kapıyı ne zaman kapatıyorum? Teşekkür ederim Bay L., inan anımsamıyorum. Avucumdaki poşetleri götürüp jakuzi küvetin başucuna koyuyorum. Z. lenslerini takmaya çalışıyor. Yüzümdeki pudrayı henüz silemediğim için yüzüne bakmıyorum. Başımı yerden kaldırmadan banyodan çıkıyorum. Biliyorum ki çok sevinçli ve sevincini bozmak istemiyorum. Düşüncelere dalmış halde pencereye geliyorum. Halıdan mı bulaştı acaba? Saçmalama Bay A.. Tül perdeyi kenara çekiyorum, bir sigara yakıyorum ve sessiz manzarayı seyre dalıyorum. Diklemesine duran tuvalin ¾’ünü bulutlar oluşturuyor, birbiri içine geçmiş beyazımsı gri bulutlar, altında eski İstanbul kalın bir çizgi gibi ve Haliç

kalanı. Ne zaman sokulmuş bulutların uykusuna bu ucu saçaklı hançer kırmızısı? Bilmiyorum. Kim bozmuş sabah-tan beri kımiltısız, neredeyse siyah beyaz bakan resmi – Botticelli mi? Kıp kırmızı halıya basa basa pencerenin önüne geliyorum. Kurumuş kan rengi perdeler sonuna kadar açık. Pencereyi açmaya çalışıyorum. Pencere zaten açık. Kalorifer peteğine bacaklarımı, pervaza dirseklerimi yaslıyorum. Bir sigara yakıyor, manzarayı seyre dalıyorum. Pera Palas'ın arkasından geçiyor, sarayın bu haline o da acıyor. Kim mi? Haliç'in zankı – İstanbul'un dudaklarının zankına doğru ne güzel akıyor! Ne güzel karışacak, karışacağı yerde kim bilir nasıl tatlanacak! Duman gözle-rime kaçıyor, yakıyor. Başımı caddeye doğru indiriyorum. Yüzümden dökülen ne öyle, pudra mı tebeşir tozu mu? Yüzümü dirseğimden büktüğüm sağ kolumla siliyorum. Koluma bulaşan korkuma üflüyorum. Yeniden aşağıya, caddeye eğiyorum başımı. Tam otelin girişine doğru akan bir kırmızılık? Bugün günlerden pazartesi mi Z. diye bağı-rıyorum? Kırmızı pazartesi mi? “Bir dakika, lenslerimi ta-kıp hemen geliyorum.” Şuna bak Z., caddede akan kana bak? Bugün cuma diye sesleniyor. Sese doğru dönüyo-rum. İşte Z. geliyor, çok sevinçli görünüyor. “A, bunlar sahiden nergismiştir!” diyor. “A, şimdi süper görüyorum.” Şuna bak Z., caddede akan kana bak? Z. bakıyor, bacakla-rının ön kısmı peteklere, çıplak hayal ettiğim sol bacağı sağ bacağıma değıyor – sıcacık. “Ah tatlım,” diyor, “sade-ce bir eşarp o, sadece kırmızı bir eşarp. Belki de bir müş-teri otelden çıkarken düşürdü.”

Z., sehpanın yanına gidiyor. “Şimdilik peyniri ve ek-meğı dolaba kaldırıyorum A” diyor. Kaldır canım, sadece

şarap içelim ve okuyalım. Çantamdan kitabımı çıkarıyorum, çok heyecanlıyım. Kitabı sehpanın üzerine koyuyorum. Z. kotunu çıkarıp gülkurusu külotuyla kalıyor. “Sakıncası yok değil mi bayım!” Hınzır bir çocuk gibi gülümsüyor. Divana oturuyor, sonra bağdaş kuruyor, sonra kazağını ve siyah memeliğini çıkarıyor, şimdi gri fanila tişörtüyle ve gülkurusu külotuyla yarı çıplak. Henüz teni kadar ılık giysilerini etrafa savuruyor. Yumuşak divanda birkaç kez yaylanıyor, kısacık saçları da yaylanıyor, memeleri de, yüzündeki tebessüm de... Onu taklit ediyorum. Başka çarem yok sanıyorum. Sakıncası yoktur umarım? “Ah, ah!” Pantolonumun paçalarındaki kan halıda kayboluyor. Sağ ayağımı sallıyor, pantolonumu savuruyorum. Pantolon yatağın kenarına çarpıyor. Haliya kan damlıyor, halı damlaları bir yudumda içiyor. Sonra kazağını ve gömleğini çıkarıyor, onları da savuruyorum. Kusursuz bir taklit yeteneğim var. Beyaz paçalı külotum ve atletimle, »yiğitliğin en büyük payı iyi ölmekse«, kaderin bu iyi ölümü bahşetmediği nefes nefese Bay P.'ye benziyorum. Ne efsane yaratmak ne de efsane olmak – istemiyorum. Ben sevişmek, sevişirken evrenin malı olmak, evrene karışmak istiyorum. Antik bir sevişme hayal ediyorum. Ve divanın karşısındaki koltuğa çöküyorum. “Yanıma gelmeyecek misin A? Eskiden yan yana okurduk.” Nasıl kalkayım, tir tir titriyorum. Kalkıp yanına oturuyorum. Ama otururken dizimi diğer koltuğun ahşap kenarına çarpıyorum, canım bir an çok yanıyor. Hemen geçiyor. Koltuğu kucaklayıp sehpanın, ardında televizyonun durduğu diğer yanına taşıyorum. Koşarak ve haliya bata çıka Z.'nin yanına dönüyorum, divana oturuyorum. Yaylanıyorum. Gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum. Z. solumda, ben onun sağındayım. Önümüzde oval sehpa, üzerinde kırmızı, bal rengi, yeşil, mor renklerin ve tonlarının aceleyle birbirine karıştırıldığı batik örtü. Z. hazır, bekliyor. Sehpanın üzeri kalabalık, bir şişe Baron de Sillac, bira bardağı içinde 2 demet nergis, Olympus dijital fotoğraf makinem, bir kül tablası, bir rulo tuvalet kâğıdı (niyeyse ve nereden gelmişse?) ve kitabım. A, fotoğrafı unutmuşum! Yıllar, yıllar önce arkadaşım Bay B.'nin evinde çektiğim fotoğraf. B.'nin derviş hırkası olarak örmeye başladığı ama düşün sonunda ortaya beyaz bir yağmurluğun çıktığı, B.'nin de beyaz yağmurluğu götürüp bembeyaz duvardaki çiviye astığı, beyaz beyazın koynunda sevinçli bir kayboluş olurken sehpanın üzerindeki dergilerden birinin kendini rulo şeklinde katlayıp yağmurluğun kapüşonuna yerleştiği ve nihayet benim bu güzel balığı gözlerinden Minolta X-700'ümle yakalayiverdiğim fotoğraf – ilk bölümün tek görsel malzemesi. Kapıp geliyorum. Nereye koysam acaba? Şişeye yaslıyorum, vazgeçiyorum, fotoğraf makineme, orası da değil, sehpanın üzerine sırtüstü yatırıyorum, hayır, karşımızda durmalı, tanrıçanın »bir balığın tüm mimik ve jestlerine« sahip gözleri bize bakmalı. Öyleyse, nergislerin cam yatağına yaslamak en doğal. Tir tir titrediyimi, sadece bir kalpten ibaret kaldığımı sanıyorum. Biraz iplik kalmış Z. diyorum, gülümsüyor, evet evet, demetlerin birinin saplarında biraz iplik kalmış! “Hadi A, hadi başlayalım!” Bir kitaba nasıl başlanır ki? Bir kitabın kapağına korku ve titreme olmadan nasıl el sürülür? Şu an yanımda çıplak heyecanımla bekleyen güzel tanrıça, tarihin şaşkın bir döneminde sadece susarak kendisini sa-

vunmak zorunda kalan kadın, eski sevgili değil mi? Oysa ben ses dilenirken, bir yudum ses n'olur diye ona yalvarırken... Oysa savaş çoktan bitmiş, ama muharebe meydanında üzerime, yaralı olan tek askere, hâlâ alev topları fırlatan bu mancınık kim peki – Toprak Ana? Al sana ses, al bir daha, bir daha! Sıkma kendini Z., tamam mı? Ticari değeri epey yüksek, iğne yapraklı türler içinde en popüler ve parlak koyu yeşilimsi-mavi yaprakları için yetiştirilen gösterişli peyzaj bitkisi mavi bir ladin gibi duygularını tutumlu kullanma. Tersine, iğne yaprakları sert ve batıcı olsa da, kozalakları fıçı biçiminde, bol reçineli ve düşerse kafa yaran esmer bir Toros sediri gibi 40 metre duygu yüklü ol, dağlara, vadilere, uçurumlara, her yere yayıl... Z.'ye bunları demek istiyorum. Bu tümceleri önceden hazırladığım için kendimden utanmalı mıyım? Sadece yüzüne bakıp diyorum ki. Dinlerken sevinçten, zevkten ve acıdan çığlık atmanı istiyorum Z.. “Olur bayım” diyor, gülümsüyor. “Önce bir yudum şaraba ne dersin?” Sen iç, ben senin ağzından içeceğim diyorum. Kederle içimden içime gülümsüyorum. Tir tir titrediğimi sanıyorum. Çıplak ayaklarım kıpkırmızı halıyı hissediyor, nergisler hapşıyor ve kitabımın kapağına uzanıyorum. Kapağa dokunuyorum, omuriliğimden sırtıma bir kartopu yuvarlıyor bir hayvan. Elimi çığın altından güç bela çıkarıyorum, kapağı çeviriyorum. Ama neden açamıyorum? Kapak neden geri kapanıyor? Kitap bize bakıyor. Kapaktan yansıyan kimin ya da neyin yüzündeki şeytani gülümseme? Işıklar ve kapı kapalı. Sadece pencereler ve perdeler açık. Derin bir iç çekiş olmalı! Elini göğsüme koy Z.! Elini şu zavallı göğsüme koy!..

Gene ben. Hani ya oda. Hahahaha! Bırakın koleksiyoncunun kim olduğunu! Bunun bir önemi yok. Neden şaşırdınız? Metal de korozyona uğrar, insan da, pulkanatlılar da. Hepsi kardeş çünkü! Hahahaha! Farkındayım, iç mekânımdaki atmosfer kan kadar ağır. Ama hayat da ağır, tarih de. Dayanılmazım ben – ben dayanılmazım! Hahaha! Hahahaha! Hahahaha!

3.

İlk keşif toplantısı hariç demiştim, sonuncusu demeliydim. Ama diyemezdim çünkü bu deneyi henüz yapmamış, deneyimi yaşamamıştım. Bugün artık aklımda. Akşamı –sanırım akşamı– iple çekiyorum. Aklımda bir sıra var ama olur mu bilmem. Üç bilinmeyenli bir denklem, derecesinin önemi yok: okumak, sevişmek ve dalgaya düşmek. Hoş, ilki bir gökyüzü olayıydı ve bunda ne dalgalardan ne de sarhoşluğun aydınlığından – söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler, hani ya geçmiş yüzyılda kalmış mükemmel yaşımdaki, 19 yaşımdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Bugün artık yeni bir binyıldayım ve Matmazel Z. ile bu binyılın başında tanıştım. Düşünüyorum da, onunla biz, hani ya mutlu günlerimizde –ben onun için bir ağaç kabuğundan farksızken ve onun ilk ağaç kabuğuyken, o da benim... o da benim için... immm... neydi? unuttum, gerçekten anımsamıyorum, her neyse– hiç esrar içmedik. Evet, hiç! Ama hangisi

mutlu hangisi daha mutlu, şimdi karıştırdım, 3+3 yıl birlikte yaşadık. Birlikte dediysem, bir kelebekle bir ağaç kabuğu ne kadar birlikte olabilirlerse o kadar birlikte işte. Ama anımsıyorum, hep perdedeki atların gözleri önündeydik ve ben ne zaman yanına gitsem hemen altıma girer ve ne aradığını bilmediğim kuytulduğumdan hiç çıkmak istemezdi. Şu an karşı duvardaki resme bakıyor ve perde-deki atları aklımdan sayıyorum. Kaç çeşitlerdi? Hani ya kaç değişik kostüm giyen at vardı? Duvardaki resimde tek tip at var. Çıplak at. Sevinçli at. Savaştan kaçan 9 canlı at. Dokuzun uğursuzluğunu hissedebiliyorum ama aldırımıyorum. Çünkü sekiz sonsuzdur ve sırtımızı döndüğümüz duvarda yan yana asılı duran iki çerçeveden, sol yanımda yarı çıplak oturan Z.'nin tam arkasındaki küçük olanının içinde hiç kımıldamadan yaşayan sekiz ölü kelebeğin biri Henry olduğuna göre, bir üçtür ve iki de ikidir. Ya da $8=\infty$ 'dur, $1=3$ 'tür ve $2=2$ 'dir. Herhangi bir faturanın meblağı da yazıyla ve aralıksız yazılabilir. O zaman da, sekizsonsuzdur bir üçtür ve ikide ikidir. Bu yüksek matematiğe nereden daldım ve neden çıkmak istemiyorum? Bilmiyorum. Karleoparı bir ara, ikinci röportajdaydı sanırım, bir şeyleri çıtlattı ama anlamadım. Her şeyin, matematiğin akustiğinin bile nedeni bu kumarbaz genç kadın demedi elbette. Şiir gibi konuştu. Gördüğüm en güzel, en ahlaksız, en kumarbaz kadın – bir süre önce parçalarım-dan amansız ve imansız bir bütün, bir kütüphane, hiç değilse kütüphanesine bir raf yapabileceğini sanan Matmazel Z.. Nasıl ki en sevdiğim üç aylak yazardan biri olan Bay Y. A. çamurdan ve rutubetten çok daraldığı bir gün yalınayak kaçıp domates yetiştirmeyi seçtiyse, her yazar

da kendi okuyucusunu kendisi seçmelidir. Bu doğru. Ama bugün için nasıl ben onu seçtiysem, binyılın başında asıl o beni seçmişti. Ahlaksız, imansız ve korkusuzca! »Sezdiği her şeyi, sürekli sevinç ve keder içinde yaşamak« için ve ilk bende yaşamak için, belki de karşısında ânı tam kalbinden hançerleyen orta yaşlı bir adam olduğunu hissettiği ve »kendisinden başka hiç kimseyi incitmeyi başaramadığından bu dünyaya başarısız olmaya gelmiş« bir kurban gördüğünü sandığı için – altıma girmek ve sihirli yalnızlığımdan hiç çıkmak istememişti? Bütün bunları unuttum, gerçekten unuttum! Sanırım bir dönem çok düşündüğüm için şimdi unuttum. Bugün neden buradayım? Çünkü kitap henüz yayımlanmadı, kitap okurun olmadı. Yani kitabın kilidi henüz benim elimde – kitabın kırbacı, kitabın zehri! İstedığıme açar, istediğıme vurur ve istediğıme içiririm! Çünkü ben önce iki kişiydim. A. ve Z. gibi. Kırıldım tek kişi oldum. A. ya da Z. gibi. Öyleyse, doğru – her zaman bir üçtür ve iki de ikidir. Devriline, sekiz de sonsuzdur.

Upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve siyaha boyamış. Bunu daha önce söyledim. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Bunu da söyledim. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Oysa eskiden, hani ya binyılın karşılaşmasında, saçları 9 atın geçtiğı uykusuz bir nehir gibiydi. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha fazla pozlayabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici – dedim. Hatta birincisinde tam olarak şöyle söyledim. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha kolay dondurabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici.

Yanılmak mı istiyorum yoksa? Bu kendime sorabileceğim en ahmakça soru! Yüzünde, tarihin geçmiş bir ânında, tek bir suikastla hoşgörünün yerini tahakkümün ve yıldırıcılığın aldığı korkunç ironinin ne işi ve eski yeni tüm kolejli-lerin biricik yavrusunu kasvetli kan dursun diye hummanın kamçılacağı filozofu suçlamaya, yüreği yarılmış şairi belki de bilerek yanlış anlamaya ne hakkı var! Bunu da söyledim. Ve korkmadan devamını bile getirdim. François Ravailac'ın hançeri biçimindeki perçemin yanağına değdiği yerde, bazen derinleşen, bazen genişleyen, rüzgârda solan bir kırmızılık, işte hâlâ isyan kadar güzel, işte hâlâ esrar kadar güzel... Ve asıl, tam bu ânın kalbinde bu yarı çıplak haliyle, kazınmış bir parşömen kadar güzel! Bana mı öyle geliyor yoksa? Aslında okumak istemiyor mu? Oysa otele girene, hatta elimi kitabımın kapağına uzatana kadar tersini hissetmişim. Onu hissetmişim. Z.'yi bilmek istemiyorum, sadece hissetmek istiyorum ve hissedince mutlu oluyorum. Şu an mutluyum, çünkü onu hissediyorum – demiştim. Bir kitap nasıl okunur, dört sarhoş gözün baktığı bir kitap nasıl okunur? Harfler ezelden kalles ve isimlerimiz birer harfken? Aslında onun ismi bir harf ve bir noktadan ibaret, hani ya bir kısaltma, ama benim adım Z.'nin aklında, gönlünde ve dilinde sadece bir ünlemken! İkimiz ayrı ayrı eksik ve ben Z.'nin tenine, ağzı söze aç dudaklarına açken? Hâlâ söze aç mı acaba? O zaman yum mayalı gözlerini. Hazır mısın Z.? Hazırım sevgilim. Sevgilim mi? Lafın gelişi B! Hazır mısın Z.? Hazırım A. Kitap yoktur. Duydun mu? Evet. Bir kez daha söyleyelim. Kitap yoktur, okunmamış kitap vardır. Duydun mu? Evet. Bir kez daha birlikte söyleyelim mi? Hı hı.

Kitap yoktur, okunmamış kitap vardır. Duydun mu? Evet. Neydi? Kitap yoktu. Hissettin mi? Evet. Şarkı gibi söyleyelim mi bir de. Kitap yoktu, okunmamış kitap vardı. Kitap yoktu, okunmamış kitap vardı. Kitap yoktu, okunmamış kitap vardı. Aç şimdi gözlerini. Gördün mü, kitap yoktu! Gördüm. Gördüm ve inandım Bay A.

Buradan mı döneceğiz Z.? “Evet, buradan B.” Caddeyi bıraktı, o kocaman kutu gibi binanın hemen önündeki sokaktan sola döndü. Şimdi kol kola değiliz. Yarım adım önümden yürüyor. Binaya bakıyorum, yeşil brandayla kaplanmış 6 katı da ve iskele kurulmuş 7 katın da çevresine. Bir boş kat yetmiş, uzaktan tarihi anlamaya! Hemen dibinde imkânlı bir yapı, bir iki üç dört beş altı yedi, off, nerdeyse imkânsızın iki katı. Adının tam üstüne bir kuş konmuş. The Marmara Pera. “Buralar da bir yerde olmalı B?” Soralım mı Z.? “Ah keşke adını unutmasaydım!” Soralım Z.. Şu taksi durağına soralım. “Pardon bayım. Bir otel arıyoruz.” “Hangi oteli matmazel?” “Adını unuttum, sadece soyadı aklımda.” “Hahahaha!” “Pera.” “Hım, demek soyadı Pera!” “Evet.” “Hahahaha, hahahaha!” “Pera dedim bayım?” “Tam önünde duruyorsunuz matmazel.” “O değil, o değil bayım!” “Hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” “Ama onun soyadı Pera işte.” “Hahahaha!” “Hayır, o değil. Aradığım otelin adı ‘Bilmem Ne Pera.’” “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” “İşiniz çok zor matmazel.” “Neden zor olsun ki? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.” “Ama size yardım edeceğim matmazel.” “Teşekkür ederim bayım. Ama gülmezseniz daha çok sevineceğim!” “Hahahaha, hahahaha!” “Gülmemek ne mümkün matmazel!” “Hahahaha, hahahaha!” Oysa

adam eski kumarbaz, adam iki sarhoş âşığın halinden anlıyor, sarhoşların sarhoşken farkında olmadıkları aşkın ya da âşıkların âşıkken farkında olmadıkları sarhoşluğun yürürken bin misli artan kudretini iyi biliyor. Hele de Caddede, hele de şimdiden geçmişe! Ama ben sadece dinliyorum. Gevezeliği Z. ediyor. Adamın yanına iki arkadaşı daha geliyor. Heyhat, birisi ne kadar da çok Beckett'e benziyor! "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" Yürüyüp gidiyorlar. "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" "Göbek adını da bilmiyorsunuz yani!" "Efendim?" "Hahahaha!" "Göbek adı dedim." "Ne? "Hahahaha!" "Evet ya, 'Ne'." "Hahahaha, hahahaha!" Biz de başlıyoruz gülmeye. "Hahahaha, hahahaha!" Hahahaha, hahahaha! Mecburen hani! Hahahaha, hahahaha! "Hahahaha, hahahaha!" Adam hafifçe öksürüyor, ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizliyor. "Hahahaha!" Eliyle kel kafasını sıvazlıyor. Eliyle kel kafasını sıvazlıyor. Hahahaha, hahahaha. "Bunu dedin B. Hahahaha, hahahaha!" Biliyorum Z.. Hahahaha, hahahaha. "Hahahaha, hahahaha!" Adam, hahahaha, "Hahahaha!", eliyle, hahahaha, "Hahahaha!", kel kafasını sıvazlıyor Z., hahahaha, hahahaha, "Hahahaha, hahahaha! Eee? Hahahaha, hahahaha! Sonra?", adam Z., hahahaha, "Yeter B., yeter! Hahahaha!", hahahaha, "Sonra? Hahahaha!", sonra adam, hahahaha, hahahaha, kel kafasını sıvazlıyor Z.. Ve, hahahaha, ve diyor ki Z.. "Pera ismi olmasın matmazel?" "Bilmem, olabilir!" "Bir şeyin adı unutulursa, imkânsızlaşması çok doğal değil mi?" Parmağını ileriye doğru uzatıp arkamızdaki iskeleyi gösteriyor. Dönüp bakıyoruz. Köklerimiz ayrılıyor. Z. sağa doğru nedensizce 1, 2, ya da 3 me-

lek adımı atıyor. “Soyadı, üstelik yanlış bir soyadı ne işe yarar ki!” Her yeri, adı da yeşil brandayla kaplanmış, çevresine iskele kurulmuş koca bina. Eskiden içinden tren geçen aşk oteli. Pera Palas. Eskiden mi dedim? »Birbirini seven iki insan,« matmazel, diyor yüreğimi tırpan gibi biçen ses. Hızla yaklaşıyor. Sözü duyar duymaz taksi durağına çeviriyorum başımı. Sesin sahibi adam cümlesinin yarısında yok olmuş. Taksi durağı yerinde duruyor. Korku ve titremeyle yeniden Z.’ye dönmek onu tutmak isterken cümlenin devamı duyuluyor. Ses yeraltından mı geliyor, ya da geçmişten, ya da zaman oyuncağı bir saatten – homur homur mekanik bir ses? »Her şeyden çok adlarına bağlılık duyar.«

»Heyhat! Ne dehşet verici bir manzara! Gördüğüm şey deliğine sıvışan bir sıçan mı? Şunlar o canavar tarafından acımasızca yenen sevgili« Z.’nin »kemikleri mi? Aman Tanrım! Ne görüyorum! İnsanın içine işleyen bir zarafetle köşede oturduğunu gördüğüm şu şey,« Z.’nin »bedeninden ayrılmış ruhu, gölgesi ya da hayaleti mi? Dinleyin! Zira konuşuyor, Tanrım! Bu, Schiller’in Al-mancası: ‘Unt stubby duk, so stubby dun’ ‘Duk she! duk she!’« »Ne doğru sözler« diyor sokaktan geçen Walter ve bana tercüme ediyor: »Ve öldüysem, hiç değilse senin için öldüm – senin için!« »Başsız ne kaldı geriye« Bay A.? »Ne yazık ki, hiçbir şey!«

Bir Aksilik mi?

Z.’yi tutamamıştım. Metalin metale sürterken çıkardığı acı fren sesiyle birlikte Z. de çeliğe, buhara ve çığlığa karışıp yok oldu. Tarihin değişik dönemlerine uğrayıp birbirlerine gönül bağıyla bağlı yolcuları toplayan ve Pera Pa-

las'a taşıyan tren nihayet durabildiğinde, kalbimin atmıyor olduğunu fark ettim. Yemekli vagonun tam kapısının önünde sarhoş ve gönülsüz bir gölge dikiliyordu. Kapı açıldı. İlk inen Karleoparı oldu, hiç görmediğim kadar beyaz, hiç hissetmediğim kadar maviydi.

“Aksilik mi? Hahahaha! Çok daha fazlası Bay A., çok daha fazlası. Söylemiştim sana. Arkanı dönüp bir kez gerçekten bakmış olsaydın görecektin. O senin başlangıcındı. Ah, Bay. A.! Şimdi işin bitti işte! Hahahaha! Hahahaha! Hahahaha!”

19-23 Aralık 2008

İstanbul-Ankara

Def-im

SUAT KEMAL ANGI

ANKARA

Kitaplığı

